

BÒSNIA I HERCEGOVINA PÀGINA 18

El mes de desembre farà tretze anys dels acords de pau de Dayton, que van suposar la fi de l'enfrontament armat entre bosnians musulmans, serbobosnians i croats a Bòsnia i Hercegovina. Tot i això la situació bèl·lica es manté latent.

CRISI ALS MITJANS PÀGINA 21

La crisi no deixa ningú al marge i els mitjans de comunicació no són cap excepció. El Grup Zeta ha anunciat que despatxarà mig miler de treballadors, Prisa diu que tanca Localia TV i els principals diaris preveuen retallades.

XAT AMB ENRIC DURAN PÀGINA 28

En una societat com la nostra que es deixa pels sobrenoms, se l'ha arribat a batejar com el Robin Hood modern, des que va donar a conèixer la seva acció -l'expropiació de 492.000 euros en crèdits a 39 entitats bancàries- i es va publicar el diari 'Crisi'.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N116

19 de novembre de 2008
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La Generalitat destina 7,4 milions d'euros a les escoles de l'Opus

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Els centres religiosos acaparen diners a través de les fundacions

Noves tancades contra el procés de Bolonya

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

La Facultat de Ciències Polítiques de la UB i el campus del Raval de

la UB resten tancats per aturar la liberalització de l'ensenyament supe-

rior una setmana després de les manifestacions contra la LEC (foto).

La gran banca s'embutxaca 15.096 milions d'euros en plena crisi

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 16-17

Es cinc grans de la banca espanyola -Santander, BBVA, Caja Madrid, La Caixa i Banc Popular- van guanyar fins a 15.096 milions d'euros durant els nou primers mesos de l'any, la meitat de la xifra total del pla de rescat de Zapatero. El benefici recurrent (el purament bancari) va augmentar un 12,8% respecte el 2007.

La modificació del Codi Civil accelerarà els desnonaments

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Entitats socials i veïnals i associacions de l'advocacia han presentat un document per exigir la retirada del desallotjament express de l'avantprojecte de llei que pretén modificar el Codi Civil. El Govern espanyol ha venut la mesura com a necessària per incentivar els pisos de lloguer.

Els pobles sense Estat exigeixen els seus drets

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3-5

'Barcelona Thematik Park', la ciutat a mans del turisme

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

L'impacte del turisme fa que Barcelona sigui una ciu-

tat cada cop més tematitzada. BCN, Thematic Park denuncia aquest model i les seves conseqüències nocives.

. EDITORIAL

Els 'currantes' d'avui dia

La plantilla de Nissan va tallar el trànsit a la ronda litoral de Barcelona en sis ocasions durant la setmana passada. El Departament d'Interior en cap cas no ho va impedir. En primer lloc, per la dificultat tècnica d'aturar dues mil persones notòriament cabrejades i, en segon lloc, pel desgast polític que això podia suposar entre els potencials votants del tripartit. Les conductores atrapades enmig del col·lapse no mostraven una indignació especial per l'actuació dels treballadors i les treballadores. Es podia percebre la solidaritat i la proximitat amb la seva lluita. Els crits d'ànim i els clàxons ho deixaven prou clar, excepte en comptades excepcions. Es respirava un ambient de lluita de classe, de classe obrera, si més no, pel que fa a la identitat de ser *currantes*. Aquest concepte, que habitualment es dona per enterrat, encara sobreviu entre les cadenes de muntatge de les grans empreses i en el sector de la construcció. Del *tajo* a la fàbrica. La

identitat, encara que s'hagi reduït a un 15% de la població -i no pas al 60% de fa unes dècades- existeix, però no es manifesta. La dispersió geogràfica de la població obrera (ja no viuen en colònies o barris dormitori propers a la fàbrica), l'increment del control dins les factories (guardes de seguretat, reducció dels temps de descans), la pèrdua de la memòria de la lluita (desconeixement del passat), el paper desmobilitzador i estigmatitzador dels grans mitjans (enquestes esbiaixades a la *ciudadania* sobre els drets dels treballadors de fer vaga) i, finalment, el paper de gendarme dels sindicats pactistes, més preocupats per preservar la bona imatge que per esdevenir una eina per facilitar la visibilització del cabreig de les plantilles... Tot plegat, una olla de pressió amb unes vàlvules d'escapada que no trigaran a saltar com exemplifica l'augment de crítiques als sindicats oficials i la diversificació i intensificació de les protestes obreres en els darrers dies.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Un ús pervers del llenguatge

Oriol Andrés
directa@setmanaridirecta.info

L'elecció de les paraules a l'hora d'escriure un text periodístic no només és una decisió amb conseqüències estètiques o estilístiques. Ni molt menys. Escollir un mot o un altre a l'hora de construir una notícia o un reportatge pot influir en la manera com, després, el lector percebrà el que s'hi explica i n'extraurà el seu propi imaginari. És, en definitiva, una responsabilitat social. Aquesta reflexió ni és meua ni -molt menys- és nova. Però m'hi va fer pensar la mort dels dos soldats espanyols a l'Afganistan el 9 de novembre passat i el tractament que se'n va fer, en general, als mitjans de comunicació de Catalunya i de l'Estat espanyol. La majoria de titulars parlaven d'un *atemptat suïcida* per explicar l'acció en què

van morir els soldats. Va ser una actuació suïcida, sens dubte, però, va ser un atemptat? El diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans defineix un atemptat com una temptativa criminal contra algú. Només durant els darrers deu dies, les tropes *aliades* al país asiàtic han assassinat, com a mínim, 129 civils, a més de 49 suposats combatents talibans -que, per cert, la majoria de mitjans s'entesten a catalogar d'insurgents. Tots ells morts per atacs que portaven la firma de l'ISAF, el nom de la coalició de l'OTAN que ocupa el país i de la qual formen part les tropes espanyoles. Davant d'aquesta situació d'injustícia, és d'estranyar la reacció del poble afganès? Cadascú lluita amb el que té a l'abast i l'home que va matar els soldats espanyols no va atacar una columna de desplaçats civils, sinó que es va llençar contra una columna de vehicles militars,

contra el que considerava l'enemic. En resum, va dur a terme el que els manuals defineixen com una acció de guerra, igual que ho pot ser una emboscada o un bombardeig. És probable que sigui més per irreflexió que per intencionalitat, però davant d'aquesta realitat, l'ús de la paraula *atemptat* descontextualitza l'acció, contribueix a presentar-la com un fet aïllat i li resta importància. La simplifica i simplifica la realitat. L'atenció pública se centra en el drama humà dels dos soldats morts, el drama propi, per tal d'obviar el drama d'arrel, el conflicte afganès. El discurs periodístic contribueix, així, a perpetuar la mentida oficial: a grans trets, que no hi ha guerra a l'Afganistan i que l'ONU hi és en missió de pau. Una mentida que, a més, compta amb el beneplàcit d'una societat que prefereix negar els propis crims. Això sí, sempre que els mitjans de comunicació no ens els recordin.

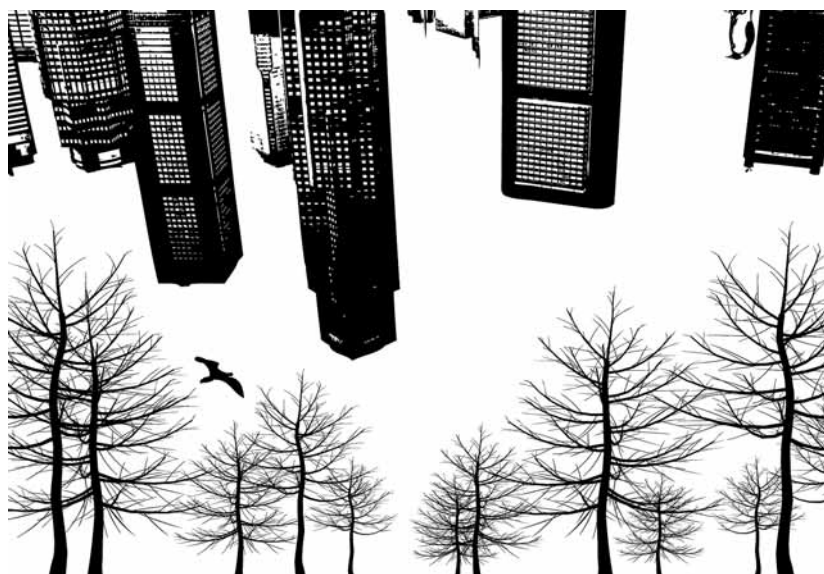
. COM S'HA FET

Molts petons des de la redacció a un company de la corresponsalia de Girona que aquests dies està passant un mal moment de salut, però que -sens dubte- superarà ben aviat. Ell ens ha ajudat a passar moments difícils a molts de nosaltres i ara ha arribat el moment que nosaltres li enviem totes les nostres energies des de la DIRECTA. I potser li fem visites sorpresa!

FE D'ERRADES:

La setmana passada vam publicar el cartell d'un acte en homenatge al jove Pedro Álvarez, assassinat fa disset anys a l'Hospitalet de Llobregat. Ens vam confondre. L'homenatge es farà el 15 de desembre -i no pas de novembre!- tal com s'ha fet cada any.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

PERE TUBERT JUHÉ

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Montse Aumatell La indirecta | Oriol Andrés

FOTOGRAFIA

Albert García i Eloy de Mateo

IL·LUSTRACIÓ

Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

Roger Costa

CORRECCIÓ I EDICIÓ

Col·lectiu l'asterisc

PUBLICITAT

Tània Miró

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Jesús Hita

ADMINISTRACIÓ

Jordi Raymond

DIFUSIÓ

Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info

BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info

EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info

GIRONA: girona@setmanaridirecta.info

MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info

MARESME: maresme@setmanaridirecta.info

MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info

OSONA: osona@setmanaridirecta.info

SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info

SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info

TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info

TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustracio@gmail.com

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

● **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

● **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra

per a finalitats comercials.

● **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Contràriament al que pensava molta gent, la globalització ha donat força a les nacions sense Estat a l'hora de reclamar, més que mai, els seus drets democràtics a nivell d'alliberament nacional, però també d'alliberament social. A finals de gener de 2009, el Fòrum Social Mundial acollirà per primera vegada una carpa organitzada pels pobles i les nacions sense Estat per debatre el camí que cal seguir. Per tot això, des dels Països Catalans, donem un cop d'ull a algunes de les nacions sense Estat del món i parlem amb el membre d'un dels pobles més perseguits, però que continua en lluita: el kurd.

MÓN · EN EL MARC DEL PROPER FÒRUM SOCIAL MUNDIAL, ES DURÀ A TERME UN ESPAI PELS DRETS COL·LECTIUS DELS POBLES

Els pobles i les nacions sense estat s'organitzen davant la globalització

Diverses accions per reivindicar l'ús del gallec a Galiza

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

El segle XXI i l'esdevenir de la globalització econòmica ha implicat, en molts casos, una globalització cultural que més aviat s'ha convertit en assimilació i, per tant, en el risc de desaparició de moltes cultures. No obstant això, contràriament al que preveien molts ideòlegs com Francis Fukuyama, de moment les identitats dels pobles perduren així com la voluntat d'aquests de voler decidir el seu destí. De fet, no només no desapareix, sinó que, segurament, en molts casos s'ha multiplicat. De fet, la crisi encara ha posat més de relleu els problemes del sistema econòmic i dels models basats en els estats-nació. És en el marc d'aquests estats imposats que els pobles, les nacions i les comunitats sense estat es veuen privades de veu a escala global i, alhora, de sobirania i, per tant, de capacitat per decidir sobre el seu propi futur i sobre les polítiques que els afecten.

És per tot això que el dia 14 de novembre es va presentar l'Espai pels Drets Col·lectius dels Pobles a Barcelona. Aquest acte, organitzat pel Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i les Nacions (CIEMEN)

Pretén posar sobre la taula davant el moviment altermundialista temes com el dret a l'autodeterminació

i l'Agència Catalana de Cooperació i Desenvolupament, és la tercera i última reunió que es fa per dur a terme un procés preparatori perquè el Fòrum Social Mundial (FSM) -que se celebrarà a la ciutat brasilera de Belém do Pará a finals de gener- inclogui

per primera vegada un espai temàtic propi per les nacions sense estat on s'exposi i es debati sobre la qüestió. Aquest espai pretén posar sobre la taula davant el moviment altermundialista temes com el dret a l'autodeterminació i els drets col·lectius dels pobles, sobretot els d'aquells que no tenen estat propi i, per tant, es troben en una situació de desavantatge i discriminació.

La primera reunió d'aquestes característiques es va dur a terme en el marc del Fòrum Social Europeu -celebrat a Malmö el mes de setembre passat- amb la participació de pobles europeus. La segona va ser durant el Fòrum Social de les Amèriques -celebrat a Guatemala a principis d'octubre- amb organitzacions indígenes. Aquesta tercera reunió pretenia reunir els pobles del Mediterrani i del Pròxim Orient, tot i que també es van convidar altres pobles, com per exemple el Maputxe.

Segons els organitzadors d'aquest espai, l'objectiu de les reunions

i de la carpa s'ha d'entendre en el marc d'un món cada vegada més globalitzat. El fet que els diferents estats o les empreses transnacionals es coordinin entre elles fa que, per les nacions sense estat, també sigui necessari fer un pas endavant a l'hora de coordinar-se per fer front a l'opressió que pateixen. En definitiva, la intenció és crear un espai global on poder compartir les preocupacions dels pobles sense estat amb el moviment altermundialista i també les propostes de canvi que plantegen cada un d'ells. Així doncs, aquest espai col·lectiu pretén, per una banda, centralitzar la presència de les nacions, els pobles i les comunitats sense estat en el marc

pals. Quim Arrufat, responsable de l'àrea internacional del CIEMEN i un dels organitzadors de la carpa, creu que el primer és "l'articulació de tots aquests pobles a través d'una reflexió global", que en aquest cas és el FSM. I el segon és el fet de "compartir les seves lluites amb la resta de moviments del FSM" i que, alhora, ells també "comparteixin les nostres reflexions al voltant de l'altre món possible". Els diferents participants a les diverses trobades entenen que l'altre món que pretén aconseguir el moviment altermundialista en cap cas no serà tal com el coneixem avui, sinó que serà possible només a través d'altres formes de sobirania o, com a mínim, amb una sobirania repartida de manera més justa.

Una de les preguntes que es va repetir més durant el seminari va ser quines són les ofertes en positiu que fan les nacions sense estat al moviment altermundialista. La conclusió que va servir de resposta davant aquesta pregunta va ser que la lluita per l'autodeterminació dels pobles també ha de ser una eina vàlida per la lluita contra el model neoliberal. En aquest cas, la lluita per l'alliberament nacional i per l'emancipació social han d'anar de la mà. I perquè això passi -com va expressar un dels participants al seminari- és necessari que les nacions sense estat "siguin un moviment actiu dins el moviment altermundialista". Per això "necessitem resistir sense tancar-nos", ja que "la diversitat és possible" sempre que, alhora, "també ens definim en diferents entitats pròpies".

L'objectiu d'aquestes reunions s'ha d'entendre en el marc d'un món cada vegada més globalitzat

del FSM, que fins ara quedava molt diluïda. Per l'altra, busca convergir en una agenda comuna d'activitats i de debats que, alhora, permeti construir un discurs propi i compartit amb la resta del moviment altermundialista per avançar en les alternatives.

Segons els organitzadors d'aquest espai al FSM, hi ha dos vessants princi-

Més enllà de l'Espai pels Drets Col·lectius dels Pobles

La carpa dedicada als drets col·lectius dels pobles que s'organitzarà per primera vegada durant el proper Fòrum Social Mundial serà, sens dubte, un punt de trobada de totes les organitzacions que provenen de les nacions sense estat i, alhora, servirà per donar a conèixer les problemàtiques i alternatives plantejades per aquests pobles. Per

això els organitzadors s'han preparat una carpa central amb capacitat per 550 persones, dues carpes petites per 200 persones, desenes d'estands per les diferents entitats, un centre administratiu i de premsa i -per descomptat- cabines i aparells de traducció.

Però, més enllà del FSM, el projecte de la Carpa pels Drets Col·lec-

tius dels Pobles té previst continuar treballant com a mínim fins l'any 2010 i, a partir de llavors, crear una Xarxa Mundial pels Drets Col·lectius dels Pobles. Aquesta Xarxa pretén ser la continuïtat en el temps de la Carpa del FSM. La intenció és que la Xarxa esdevingui un punt de trobada, reflexió, coordinació i planificació permanent.

, de dalt a baix

MÓN • GUIA DE LES REALITATS POLÍTQUES NACIONALS QUE PERVIUEN ARREU DEL PLANETA SENSE UN ESTAT PROPI

Les nacions i pobles sense Estat al món

Múltiples realitats polítiques segueixen reclamant el seu dret a l'autodeterminació

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

Els Països Catalans, com a nació sense Estat, no estan sols al món. La DIRECTA, a través de la informació de la Naciopèdia de www.mondivers.info, fa un repàs de la situació d'algunes de les nacions i pobles sense Estat d'arreu del món i de la seva ubicació.

1. GRENLLÀNDIA

Població: 56.648 habitants (dades oficials de 2007). Llengua: grenlandès. El territori grenlandès s'estén per tota l'illa de Grenlàndia.

2. MAPUTXE

Població: 710.000 (censos xilè i argentí de 2002 i 2004). Llengua: mapudungun. Els maputxes ocupen la zona històrica de l'Araucània, actualment repartida entre els estats xilè i argentí.

3. QUEBEC

Població: 7.719.993 habitants (estimació oficial de 2007). Llengües: francès, creole, inuktitut, mohawk. El Quebec ocupa bona part de la península del Labrador i de la seva àrea sud.

4. CABÍLIA

Població: entre 4 i 5 milions d'habitants (estimacions de 2004). Llengua: amazic cabilenc. El territori cabilenc ocupa una zona muntanyosa al litoral magribí de la Mediterrània.

5. CASAMANCE

Població: 1.369.000 habitants (estimació oficial de 2005). Llengües territorials: diola, mandinga, pular, crioll de Guinea Bissau. La Casamance ocupa els marges del riu homònim.

6. SÀHARA OCCIDENTAL

Població: 382.617 habitants (estimació de 2007). Llengua: àrab hassaniyya. El Sàhara Occidental s'estén per una zona majoritàriament desèrtica a la costa nord-occidental africana.

7. KURDISTAN

Població: entre 30 i 40 milions d'habitants. Llengües: kurd, assiri, àzeri, àrab, turoyo, osseta. El Kurdistan, una de les nacions sense Estat més extenses del planeta, ocupa una àrea muntanyosa i d'altiplans situada entre la península d'Anatòlia, el Caucas meridional, la planúria de Mesopotàmia i la zona central de Pèrsia.

8. PALESTINA

Població: 5.200.000 habitants (estimació de 2006). 2.697.000 a Cisjordània, 1.444.000 a la Franja de Gaza i 1.100.000 a l'Estat d'Israel. Llengües: àrab, armeni, domari. Habitualment es considera que Cisjordània i la Franja de Gaza són els dos territoris que formen la Palestina àrab. No obstant això, una part del moviment nacional palestí reivindica la totalitat de la Palestina històrica, és a dir, tot Israel més Cisjordània i Gaza.

9. TÀMIL EELAM

Població: entre 2.460.000 i 3.160.000 habitants (cens de 2001). Llengües: tàmil, indoportuguès. El Tàmil Eelam ocupa les zones nord i est de l'illa de Ceilan.

10. TIBET

Població: 10.850.000 habitants (censos de 2000-2004). Llengües: tibetà, mongol oirat. El Tibet ocupa l'altiplà homònim, situat al nord de la serralada de l'Himàlaia.

11. TURQUESTAN ORIENTAL

Població: 19.630.000 habitants (cens de 2004). Llengües: uigur, kazakh, kirguís, mongol, dongxiang, tadjik, xibe. El Turquestan Oriental ocupa una extensa zona de l'Àsia central.

12. ALSÀCIA

Població: 1.817.000 habitants (estimació de 2006). Llengües: alemany (alsacià i francès), llengua d'oïl (lorenès). El país alsacià es troba situat entre Lorena, el Franc Comtat, Suïssa i els àlbers alemanys de Baden-Württemberg i Renània-Palatinat.

13. FLANDES

Població: 7.148.655 habitants (dades oficials de 2007). Llengua: neerlandès. Flandes ocupa la zona meridional de les planes i depressions de l'àrea geogràfica dels Països Baixos.

14. FRÍSIA

Població: 642.000 habitants. Llengua: frisó, baix saxó, frisó urbà. El territori frisó ocupa la zona occidental de la regió històrica de Frísia.

15. FRIUL

Població: 1.060.000 habitants (estimació de 2005). Llengua: friülès, eslovè, alemany, vènet. A grans trets, el Friul s'estén per la zona compresa entre els rius Livença (Livenza, a l'oest) i Timáv (Timavo, a l'est), els Alps al nord i la mar Adriàtica al sud.

16. LUSÀCIA

Població: 1.400.000 habitants. Llengües: sòrab, alemany. Sense uns límits definits, Lusàcia s'estén a banda i banda del curs alt i mitjà del riu Spree, als àlbers de Saxònia i de Brandenburg.

17. TIROL DEL SUD

Població: 487.673 habitants (any 2006). Llengües: alemany, ladí (a les valls de La Gran Ega i Gherdeina). El país sud-tirolès ocupa el curs alt del riu Etsch (Adige) i del seu afluent, l'Eisack (Isarco).

18. CÒRSEGA

Població: 275.000 habitants (estimació de 2006). Llengües: cors, lligur. L'illa de Còrsega és la quarta més extensa de la Mediterrània.

19. OCCITÀNIA

Població: al voltant de 15,5 milions d'habitants (dades de 2006). Llengües: occità, lligur, llengua d'oïl (poiteví-santongès). Occitània ocupa una àrea delimitada a grans trets pel golf de Biscaia a l'oest, la serralada dels Pirineus i la mar Mediterrània al sud, els Alps a l'est i els cursos alts dels afluents meridionals del Loira al nord.

20. POBLE ARBÈRESH

Població: entre 100.000 i 250.000 persones. Llengua: albanès. El poble arbèresh habita diverses comarques, no compactes geogràficament entre elles, a tot el sud d'Itàlia i a Sicília.

21. SARDENYA

Població: 1.660.000 habitants (estimació de 2006). Llengües: sard, gal·lurès, sassarès, català, lligur. El territori nacional sard s'estén per la totalitat de l'illa de Sardenya.

22. ALAND

Població: 26.700 habitants (2005). Llengua: suec. L'arxipèlag de les Åland s'estén entre les costes sueca i finlandesa i està format per 6.500 illes i illots.

23. FÈROE

Població: 48.470 habitants (any 2004). Llengua: feroès. L'arxipèlag de les Fèroe està situat a l'oceà Atlàntic, entre Islàndia, Noruega i Escòcia.

24. POBLE SAMI

Llengües: llengües samis. Els samis habiten a la zona septentrional de les penínsules Escandinava i de Kola. En català s'ha anomenat tradicionalment Lapònia.

25. BRETAGNYA

Població: 4.041.800 habitants (2006). Llengües: bretó, llengua d'oïl (gal·ló). Bretanya ocupa la totalitat de la península homònima, dividida entre la regió francesa de Bretanya, més el departament del Loira Atlàntic, inclòs dins de la regió del País del Loira.

26. ESCÒCIA

Població: 5.094.800 habitants (estimació de 2005). Llengües: gaèlic escocès, scots. El territori escocès està ben delimitat des de fa segles i comprèn el terç nord de la Gran Bretanya, més els arxipèlags de les Hèbrides, les Òrcades i les Shetland.

27. GALIZA

Població: 2.767.524 habitants (2006; no més a la comunitat autònoma de Galiza). Llengua: gallec. Galiza se situa a l'extrem nord-est de la península Ibèrica. Part del nacionalisme gallec considera que el territori gallec coincideix amb el de la comunitat autònoma de Galícia, mentre que altres sectors afirmen que la comarca d'Eo-Navia (dins la comunitat d'Astúries) i del Bierzo i As Portelas (dins la comunitat de Castella i Lleó) també són territori gallec.

28. ILLA DE MAN

Població: 80.058 habitants (cens de 2006). Llengua: manx. L'illa de Man està situada entre les illes d'Irlanda i de la Gran Bretanya.

29. IRLANDA

Població: 6.080.000 habitants (estimacions de 2006 i 2007). Llengües: irlandès, scots de l'Ulster. La nació irlandesa ocupa la totalitat de l'illa d'Irlanda.

30. PAÍS BASC

Població: 3.007.661 (2006). Llengües: èuscar. El País Basc ocupa la zona central del litoral del golf de Biscaia i l'àrea occidental de la serralada dels Pirineus.

31. ABKHÀZIA

Població: 215.972 habitants (cens de 2003). Llengües: abkhaz, mingrelià, svanetià, armeni, grec. Abkhàzia està situada a la costa oriental de la mar Negra, entre els rius Psou i Inguri i la serralada del Caucas.

32. ALT KARABAKH

Població: 138.000 habitants (2007). Llengua: armeni. L'Alt Karabakh ocupa la zona alta del Karabakh, situat al sud de la serralada del Caucas.

33. INGUÍXIA

Població: 492.000 habitants (dades oficials de 2007). Llengua: ingúix. Ingúixia ocupa una estreta franja de territori que s'allarga des de les terres baixes de la plana del riu Terek fins als cims de la serralada del Caucas.

34. OSSÈTIA

Població: 775.000 habitants (dades aproximades de 2007). Llengua: osseta. Ossètia ocupa la zona central de la serralada del Caucas. Pel nord, el territori osseta s'estén fins a la planúria de Stàvropol i el riu Terek.

35. TATARSTAN

Població: 3.779.265 habitants (2002). Llengües: tàtar, txuixa. El Tatarstan s'ubica a les planúries del voltant de la confluència dels rius Kama i Volga, a l'oest de la serralada dels Urals.

36. TXETXÈNIA

Població: 1.103.686 habitants (2002). Llengües: txetxè, nogal. El país txetxè inclou una porció de la serralada del Caucas i part de l'estepa Nogai.

37. PAPUA OCCIDENTAL

Població: 2.646.489 habitants (2005). Llengües: entre 200 i 300 idiomes. Papua Occidental a l'oest de Nova Guinea i les illes adjacents.

ENTREVISTA · SHAMAL BISHIR, PARTIT PER UNA VIDA LLIURE AL KURDISTAN (PJAK)

“Un altre Kurdistan també és possible”

LAIA GORDI

Shamal Bishir és el cap d'afers exteriors del PJAK (Partit per una Vida Lliure al Kurdistan), un nou partit fundat l'any 2004 al Kurdistan sota domini iranià. El partit forma part de la KCK (Confederació Democràtica del Kurdistan), una aliança d'organitzacions kurdes.

Laia Gordi
redaccio@setmanaridirecta.info

Com sorgeix el PJAK i sota quines circumstàncies?
Després de la revolució a l'Iran el 1979, semblava que s'obria un espai per organitzar la població kurda de l'Iran. Però el règim islàmic iranià no va acceptar l'existència d'organitzacions kurdes dins les seves fronteres. Així doncs, va reprimir tota mena de revolucionaris, intel·lectuals, dones activistes, etc. Després d'això, molts kurds es van refugiar, però sense desenvolupar cap mena d'activitat política. Del 1989 al 2004 hi va haver un buit polític durant el qual no hi havia cap mena d'organització que unís els refugiats. Durant tot aquest temps, l'Estat iranià va dur a terme una política d'assimilació de la cultura kurda amb actuacions com, per exemple, la prohibició del kurd a les escoles. Cap a l'any 2004 es va aconseguir reunir prou forces per fundar el PJAK. El nostre partit va néixer com una organització independent en lluita contra el règim iranià i per donar suport social, econòmic i polític al poble kurd.

Quina era la situació abans de la seva fundació?

La situació era realment dolenta. Per exemple, al Kurdistan, les dones estaven en una posició social molt dolenta. Estaven oprimides pel fet de ser dones i, aleshores, per ser dones kurdes. Tot això va començar a canviar després de la fundació del PJAK. Això va mostrar a la gent la possibilitat de resistir i organitzar-se contra l'opressió. Avui dia, no podem dir que la situació sigui molt millor, però ara hi ha una lluita social i estem més convençuts dels nostres drets democràtics.

Quanta gent kurda viu a l'àrea situada dins les fronteres de l'Iran?

No hi ha estadístiques clares de quant gent hi ha, ja que sovint el règim nega l'existència de la nostra pròpia gent. Però, segons les nostres dades, hi viuen entre onze i dotze milions de kurds. En aquesta àrea, no només hi

ha kurds musulmans, sinó que hi ha membres de moltes religions i s'hi parlen diferents dialectes del kurd. A part d'això, hi ha més de dos milions de kurds a l'Iran fora d'aquest territori.

Què creus que passarà en el futur?

És difícil saber què passarà, però el que és cert és que, durant aquests quatre anys, el PJAK s'ha convertit en una organització important. A més, les noves generacions tenen moltes idees i perspectives noves sobre com solucionar el nostre problema. Crec que, avui, els kurds sabem qui som i estem preparats per donar-ho tot per la lluita del nostre poble. Cada dia moltes dones i homes s'uneixen a la guerrilla i al PJAK per ser útils políticament. El futur està a les nostres mans i no hi ha cap poder colonitzador que es pugui mantenir per sempre. Ningú no pot eliminar ni assimilar el poble kurd. Per tant, més tard o més d'hora hauran de reconèixer els nostres drets. No esperem que ningú ens doni els nostres drets, sinó que volem aconseguir-los nosaltres mateixos.

Com afronteu la lluita en un món globalitzat?

Encara que la globalització té conseqüències negatives, també en té de positives. La globalització fa que el món cada cop accepti menys els estats opressors. Avui potser més que ahir, la resistència són globals i lluites com la del poble palestí o la del Líban són molt importants, així com la qüestió de l'Iran. El cert és que els països opressors no poden continuar actuant com ho han estat fent fins ara perquè el món vol un altre Orient Mitjà i un altre món. El lema del Fòrum Social Mundial és que un altre món és possible, jo sempre dic que un altre Kurdistan i un altre Orient Mitjà també són possibles.

+ INFO

Pàgina web del PJAK www.pjak.com

15 ANYS
POSANT-HI MÚSICA
A LES NOSTRES LLUITES

Ràbia Positiva

28 NOVEMBRE /// FESTA CONCERT ANIVERSARI
PUERTO HURRACO /// BARCELONA /// 22H

29 NOV /// SARRIA DE TER /// GIRONA
C. S. APAGA LA TV 23H

www.rabiapositiva.com

15 ANYS
POSANT-HI MÚSICA
A LES NOSTRES LLUITES

Ràbia Positiva

28 NOVEMBRE /// FESTA CONCERT ANIVERSARI
PUERTO HURRACO /// BARCELONA /// 22H

29 NOV /// SARRIA DE TER /// GIRONA
C. S. APAGA LA TV 23H

www.rabiapositiva.com

, impressions

Osamuyia Aikpitanhi • Espai per la Desobediència a les Fronteres
opinio@setmanaridirecta.info

Deconstruïm la 'Directiva de la vergonya', desmuntem els centres d'internament

El 24 de juny de 2006 un centenar d'activistes va desmuntar simbòlicament les instal·lacions del Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de Barcelona. L'objectiu era visibilitzar els llocs-frontera que es troben a la nostra ciutat, assenyalar la vulneració de drets de les persones migrants i el cínic sistema de migracions europeu: una màquina de producció d'il·legalitat que gestiona les persones migrants mitjançant la seva explotació, persecució i expulsió.

Dos anys més tard, els arguments per desmuntar els CIE seguien a l'ordre del dia: el 18 de juny passat el Parlament Europeu va aprovar la "Directiva sobre normes i procediments comuns aplicables al retorn d'immigrants en situació il·legal", l'anomenada directiva de retorn, per harmonitzar les legislacions nacionals sobre retenció i expulsió d'immigrants, més coneguda com a *Directiva de la vergonya*.

Des de 2001, el retorn ha esdevingut un element clau de la política migratòria de la Unió Europea (UE). A més de la Directiva de retorn, s'han aprovat normes sobre els vols conjunts per l'expulsió d'immigrants i s'estan negociant diversos acords de readmissió.

L'objectiu declarat d'aquestes mesures és millorar l'eficàcia de la política de la UE per dissuadir els migrants (presentes i futurs). La directiva de retorn constitueix la peça fonamental d'un sistema de migracions i que té l'objectiu d'assegurar el màxim profit econòmic europeu. És a dir, una política que persegueix la il·legalitat que ella mateixa crea, per donar credibilitat a unes polítiques migratòries subordinades a les necessitats del mercat europeu. Europa vol mà d'obra barata i dòcil que li asseguiri competitivitat a

MANOLÍN

escala global i que després retorni al seu país d'origen, ja sigui de manera voluntària o forçada. (En temps de crisi, què millor que tenir un instrument per *desfer-se* dels treballadors i treballadores que sobren?)

La directiva consolida un model de gestió de les migracions que prioritza les expulsions com a mètode operatiu, en millora l'eficàcia i generalitza pràctiques com ara la privació de llibertat dels migrants a l'espera

d'expulsió o durant la tramitació dels seus permisos de residència, la prohibició d'entrada a la UE fins a cinc anys, la utilització de presons comunes per la detenció d'immigrants en cas de manca de places als CIE, la possibilitat d'expulsar menors no acompanyats, o la limitació de l'assistència jurídica gratuïta.

La directiva fixa el límit de la durada de l'internament en divuit mesos. Una autèntica bestialitat. Aquesta previsió es justifica amb el cínic argument *garantista* que hi ha països que ni tan sols tenien límit.

Perquè funcioni aquest sistema basat en la il·legalització de les persones, cal el xantatge dels CIE

D'altra banda, vol evitar la denúncia de les condicions deplorables dels CIE existents actualment a tota la UE. Fins i tot s'ignoren els resultats i les recomanacions del darrer estudi encarregat pel Parlament Europeu sobre les condicions dels CIE (desembre, 2007), on s'informava sobre "condicions innecessàriament severes", "deplorables condicions estructurals i higièniques d'alguns centres", "casos de maltractament", "manca de serveis mèdics adients", "manca de transparència dels centres", etc. La directiva justifica i reforça la seva existència.

A l'Estat espanyol, l'aprovació de la directiva suposarà la imminent modificació de la llei d'estrangeria.

El mes de juny, el govern Zapatero anunciava la seva proposta: ampliar el termini d'internament fins a 60 dies. No obstant això, l'enduriment volia vendre la reforma com una mesura progressista, lluny dels corrents d'ultradreta que abunden arreu d'Europa. Però la proposta incloïa restriccions importants per al reagrupament familiar per dificultar l'entrada de persones migrants no productives i la perniciosa promoció del retorn voluntari, acompanyat d'una prohibició d'entrada de tres anys quan finalitzi el contracte de treball (tot i comptar amb permís de residència).

La setmana passada va ser el torn de la proposta del PP. Tot i que s'anuncia com un canvi de 180 graus en la política d'estrangeria, en el fons, les propostes no difereixen tant de les anunciades pel PSOE. Però, a més de les restriccions esmentades més amunt, el PP aposta per l'anomenat *contracte d'integració*, que hauran de signar els migrants per poder residir i treballar legalment. Per aquells que no acceptin la via del contracte, serà gairebé impossible obtenir els papers, ja que proposa restriccions a la figura de l'arrelament i la prohibició total de qualsevol mena de regularització massiva. I per suposat, més dies d'internament: els 40 dies es podrien ampliar fins a 70.

Perquè funcioni aquest sistema basat en la il·legalització de les persones, cal el xantatge dels CIE: que la por davant els dispositius d'internament faci acceptar el retorn voluntari o els contractes d'integració. Les terribles condicions dels CIE, denúncies tantes vegades per ONG, moviments socials i alguns polítics, són funcionals al sistema de migracions europeu. Encara calen més arguments pel seu desmuntatge?

Iolanda Fresnillo • Investigadora de l'Observatori del Deute en la Globalització
opinio@setmanaridirecta.info

No sense nosaltres

Zapatero ha mogut cel i terra per assistir a la Cimera del G-20 del passat cap de setmana. Com podia ser que hi participessin l'Argentina o l'Índia, però no l'Estat espanyol? Però, què passa amb Guatemala, Nigèria o Bangladesh? Què passa amb els milions de latinoamericans, africans i asiàtics que no han estat representats en aquesta cimera? És que el sistema financer no és cosa seva? No han estat ells els que més han sofert durant dècades els trasbalsos d'aquest sistema i els que més patiran la crisi actual?

Fa 65 anys, els països guanyadors de la Segona Guerra Mundial es van reunir a Bretton Woods (EUA) per debatre sobre com havia de ser el sistema financer mundial post crac del 29. D'aquella cimera, en van sortir el FMI i el Banc Mundial, així com les principals regles del sistema monetari i financer internacional. Amb els anys s'ha vist que els resultats d'aquella cimera no han servit igual a tothom. Els que hi eren i van decidir, hi han sortit guanyant. Els que no hi eren han acabat endeutats, explotats i espoliats, en definitiva, empobrits.

La nova arquitectura financera internacional ha de ser el resultat d'un procés ampli i participat

I ara són els principals responsables d'aquesta crisi els que volen definir les alternatives. Hem de deixar aquesta àrdua tasca en les seves mans? No hauria d'haver insistit, Zapatero, per traslladar les discussions i propostes a un fòrum més ampli com podrien ser les Nacions Unides, en lloc de donar-se cops de colze amb tothom per ser convidat a la taula dels poderosos?

La nova arquitectura financera internacional ha de ser el resultat d'un procés ampli i participat, no només per totes les nacions del món, sinó per la societat civil que fa dècades que de-

nuncia els excessos de l'actual sistema financer. Des de diferents racons del món, la societat civil ja s'està articular per plantar cara a la crisi financera i als intents dels més poderosos de dictar, sense el mínim índex de democràcia, el que cal fer. És des d'aquesta societat civil que hem de pressionar per la creació d'espais oberts i participats per la construcció d'alternatives. I és des d'aquesta societat civil que hem de fer l'esforç de fer arribar a l'opinió pública global, ara més que mai, les alternatives que hem començat a construir des de fa temps. Aquest cop, no sense nosaltres.

Pilar Palacio Sesé · Investigadora en Gènere i Pau

opinio@setmanaridirecta.info

Dones a l'exèrcit, un avanç?

El passat setembre apareixien tres anuncis televisius protagonitzats per tres dones soldats, en els quals expliquen -orgulloses- la seva experiència a la institució militar. Era el tret de

L'exèrcit és un espai de violència, sustentat per una ideologia sobre la seguretat basada en la defensa armada que increpa les dinàmiques patriarcales

sortida de la Campanya de Comemoració dels 20 Anys d'Incorporació de les Dones a l'Exèrcit espanyol, liderada per l'Observatori de la Mujer en las FFAA (Ministerio de Defensa), en sintonia amb les -ara tan actuals- polítiques d'igualtat impulsades pel govern espanyol. D'entre els actes de la campanya, destaquen el Seminari Internacional al Centro Superior de Estudios de la Defensa Nacional (Madrid), amb l'assistència de dones militars dels diversos països de l'Aliança Atlàntica, així com l'exposició itinerant (ara a Tarragona) i el lliurament del premi *Soldado Idoia Rodríguez, Mujer en las Fuerzas Armadas*, en memòria de la primera dona que va morir de servei en una missió a l'exterior (a l'Afganistan el febrer de 2007).

Quan, el febrer de 1988, es va publicar el decret llei per regular la incorporació de les dones a les forces armades, pocs mesos més tard, 85 dones es presentaven a les proves d'accés i només dues d'elles les van superar. Aparentment, s'iniciava una obertura a una modernització de la institució militar d'acord amb les polítiques d'igualtat en l'accés laboral entre dones i homes i amb les noves funcions humanitàries de les forces militars.

Els moviments antimilitaristes dels anys vuitanta i noranta apuntaven, ja en el seu temps, que la professionalització de l'exèrcit no era la solució, ans al contrari, ja que la institució militar es vestiria de noves paraules per perpetuar el discurs militarista sobre la seguretat i la pau, tot continuant les seves operacions militars a l'exterior. L'entrada de la ministra de Defensa Carme Chacón, amb l'anècdota del seu embaràs i la baixa per maternitat, sembla que esdevé el darrer

L'entrada de la ministra de Defensa Carme Chacón sembla el darrer esglaó per imposar un aire més humanitari i femení a l'exèrcit

esglaó per imposar un aire més humanitari i femení a l'exèrcit. En l'actualitat, les forces armades espanyoles tenen un dels percentat-

ANTHONY GARNER

Art 2008

ges més alts de dones dels països de l'OTAN. Són 15.465 dones (el 12,3% del personal), 9.769 de les quals es troben a l'Exèrcit de Terra, 2.741 a l'Exèrcit de l'Aire, 2.326 a l'Armada i 629 en càrrecs comuns.

Cal descartar la sentència biològica que contempla que els homes són violents i les dones pacífiques i reconèixer que les persones ens adaptem (o no!) a allò que socialment ens és permès i s'espera de nosaltres, d'acord amb la dicotomia sexogenèrica imposada. La incorporació de les dones (i d'altres col·lectius com el de les persones immigrades) està directament lligada a la manca de personal

iniciada amb la fi del servei militar obligatori i l'escassa acceptació social de la institució. A banda, si bé avui dia les dones ja condueixen tancs o piloten helicòpters i avions de combat, també existeixen dificultats a les quals s'han d'enfrontar en un món encara d'homes. Si més no, entre 1996 i 2000, un total de 1.072 dones han demanat la baixa per depressió, sense oblidar les denúncies de dones militars que al·leguen un tracte indegut per part dels seus companys homes o superiors; això sí, envoltades d'un alt secretisme administratiu.

Aquests i altres arguments ens fan reconèixer l'exèrcit com un

espai de violència, sustentat per una ideologia sobre la seguretat basada en la defensa armada que increpa les dinàmiques patriarcales, tot esdevenint autoritat màxima en els conflictes armats. D'altra banda, les desigualtats entre dones i homes precisament tenen les seves arrels en el poder i les jerarquies, raó per la qual no serveix de res que ens obrin la porta per participar en aquestes dinàmiques violentes basades en l'obediència i el poder. Definitivament, el debat no és quin exèrcit volem, sinó... Realment volem un exèrcit per reproduir les estructures del patriarcat?

Pau Batlle Solé · Portaveu del grup municipal de l'Entesa per Bellvei

opinio@setmanaridirecta.info

Bellvei, expressa't amb llibertat!

S'ha creat un fòrum per Internet -que es diu *Bellvei, expressa't amb llibertat*- per debatre els temes polèmics del municipi. I l'Entesa celebra que una iniciativa com aquesta hagi sorgit de la gent del poble i, sobretot, del jovent que finalment puja al púlpit per expressar la seva opinió.

I ho fa motivat per un seguit de fets desagradables i poc democràtics esdevinguts recentment: la indignació dels veïns del casc antic davant l'espòli que han sofert durant tants anys sense que l'administració local no hagi fet res al respecte. I ara, quan es decideix a actuar, ho fa en sentit contrari: per acabar d'enderrocar el poc que resta en peu del patrimoni històric d'un poble que -com si tingués Alzheimer- va perdre la memòria fins a convertir-se en un barri

sense personalitat. Efectes metropolitanans o pobresa cultural dels nostres governants?

Aquesta polèmica objecte de debat ha estat coartada pel mateix alcalde -amo i senyor del poble durant quasi un quart de segle- i ha provocat la dimissió d'una periodista que volia portar el debat del casc antic a la ràdio municipal de Bellvei.

L'Entesa recorda que, durant els anys que porta d'existència a l'Ajuntament, ha denunciat públicament i reiteradament aquesta actitud autoritària, però els tabús i les pors no han permès que el missatge arribés a la gent del poble, precisament per la manca de llibertat en el debat dels temes fonamentals necessaris perquè una comunitat mantingui la seva vitalitat cultural i, en definitiva, la seva raó de ser.

Els tabús i les pors no han permès que el missatge arribés a la gent del poble, per la manca de llibertat en el debat

Mesos abans de la prohibició del debat sobre el casc antic, l'alcalde en persona va prohibir, sense cap explicació, que l'Entesa emetés per la ràdio els seus minuts de deu minuts que la mateixa *autoritat local* li havia atribuït en un repartiment de temps on el grup governant se n'atribuïa cinquanta. En aquella ocasió, però, ningú no va dir res, ningú no va posar el crit al cel, com tantes vegades que l'Entesa ha denunciat les infraccions autoritàries comeses pel senyor alcalde. Potser és que trepitjar el dret legítim d'expressió d'un grup polític es considera normalitat democràtica? No és igual de greu aquest fet que el de prohibir un debat sobre el casc antic? Quin fet diferencial hi ha entre aquestes dues prohibicions perquè una sigui un escàndol i, de l'altra, ni se'n parli? Cal recordar que va ser l'Entesa que va aconse-

guir fer realitat el dret dels grups municipals a escriure a la revista municipal *Pòrtic* a través d'una denúncia al síndic de greuges.

L'explicació -ens agradaria pensar-ho així- és que, ara, les noves generacions, sense tantes pors ni prejudicis i amb un bon bagatge cultural, són les que obren la porta a la participació. Una bona oportunitat per recuperar les constants vitals que necessita un poble per sentir-se viu socialment, econòmicament i culturalment. Endavant i benvinguts! Que la vostra tasca serveixi per recuperar els valors democràtics que durant tant de temps s'han arraconat a les golfes de la nostra memòria. Si això s'aconsegueix, l'Entesa se sentirà satisfeta d'haver contribuït a destapar el mite de la caverna que encara pesa com una llosa sobre el nostre poble.

, impressions

. A LA CANTONADA

CUINA

Parlem de cuina catalana

Roger Sánchez Amat, cuiner

Quan Colman Andrews, el 1988, publicava *Catalan cuisine. Europe's last great culinary secret*, la nostra gastronomia tot just començava a despertar d'una letargia secular. Per fi la restauració pública entenia que la cuina catalana era quelcom més que el pa amb tomàquet i la botifarra amb allioli i es lliurava del *folklorisme*, sovint lligat a la violenta invasió turística que vam patir a partir dels seixanta. Es van recuperar plats tradicionals, aparegueren els primers tocs de creativitat i alguns intel·lectuals començaren a aprofundir-hi. Una altra vegada era el poble qui havia conservat les tècniques, els productes, les preparacions. Com amb la llengua, les classes populars havien esdevingut fermes garants de la conservació d'una tradició salvada *in extremis*. Si no fos per aquest fet, no hi hauria res a recuperar, res sobre què crear ni res per investigar. Res més enllà d'una realitat morta. Fou llavors que entràrem en la *segona edat d'or* de la cuina catalana. Des dels segles XIV i XV, els fogons del país no produïen tanta expectació.

La caps de trons s'ha destapat. El que l'escriptor nord-americà considerava el darrer secret culinari d'Europa s'ha desvetllat. Per entendre aquest fenomen hem de mirar, indubtablement, cap al passat, que ara és present i que serà futur, si volem. I hem de fixar-nos en les bases tradicionals de la cuina catalana. Sense aquest exercici, difícilment entendrem la innegable influència que tenen aquestes bases en la gastronomia d'avui. Una reflexió compartida fins i tot pels defensors de la cuina d'autor quan assenyalen el domini total que tenen els seus xefs-gurú de la cuina de sempre. Una altra cosa serà com sortiran les segones generacions de cuiners *tecnomocionals*, marcades per una -a vegades- malaltissa i aclaparadora ànsia creativa i una escassa atenció per les bases que els seus mestres mediàtics dominen.

Abans d'entrar a definir aquestes bases, esmentar que estem parlant d'una cuina nacional. La cuina catalana no només és un conjunt de plats, sinó un sistema gastronòmic perfectament constituït, basat tant en una història, una memòria palatal, un gust i uns sabors característics com en uns procediments i uns usos de matèries primeres que li donen identitat. Ara bé, no és un tot tancat i inamovible. És una cuina que ha rebut influències de totes les cultures que han arrelat en aquest territori, que ha tingut sempre una capacitat integradora que ha fet seus productes i receptes foranes (àrabs, americanes, franceses, italianes o espanyoles) i que farà seves les aportacions culinàries dels nouvinguts actuals. És una cuina òbviament mediterrània, emmarcada en un àmbit culinari més ampli, catalano-occità (tenim més a veure amb la cuina provençal que amb la cuina manxega). Una de les cuines més sorprenents de la Mediterrània Occidental pel que fa a la capacitat combinatòria (mar i muntanya, dolç i salat, agre-dolç, carn i fruita), amb una paleta de sabors rica i complexa, que defuig de gustos extrems, gens picant i amb un ús d'herbes i espècies discret però generalitzat, sense pujades de to innecessàries. Una cuina caracteritzada per un receptari d'origen principalment popular, poc amigable d'elaboracions sofisticades i aristocràtiques. Una cuina sana i lleugera, poc greixosa, tot i el que apunten alguns tòpics. Amb un alt contingut de plats vegetarians i una dieta habitual pobra en carns (sobretot si la comparem amb altres cultures), algunes vegades per necessitat, d'altres per gust. Una cuina amb fons i salses compartides (sofregit, picada, allioli, samfaina, romesco), que esdevenen la base de nombroses combinacions. En definitiva, una cuina amb un potencial que no podem deixar perdre ni deixar d'aprofitar.

. EL CIGALÓ

“Ho donem tot al camp, encara que el cos ja no aguantí”

JUAN ESPÍN. Porter de l'Athletic Anticacike
WWW.MYSPACE.COM/ATHLETICANTICACIKE

Roger Costa

Què és l'Athletic Anticacike?
Som un equip de futbol sala que juguem a Sant Andreu i que va néixer, bàsicament, per lluitar contra tots els cacies del món i els dictadors. Bé, vam fer l'equip per divertir-nos, però també pot servir per això altre.

On juegueu?

Juguem en una lliga, que dura sis mesos, a la parròquia de Sant Pacià.

Sou un equip mixt?

Jo sóc el porter suplent, la titular és una noia. Sí, som un equip mixt. Hi juga qui vol.

D'on ve el nom de l'equip?

Anticacike és perquè a l'Associació de Veïns de Trinitat Vella hi ha un *tio*, que fa quatre o cinc anys que n'és el president, que va molt de la mà de l'Ajuntament i no es preocupa gaire pel barri.

Quin futbol feu? Futbol samba?

No entrenem gaire i hem de millorar, però com més juguem més nivell hi ha. Ho donem tot al camp, encara que el cos ja no aguantí.

Vols afegir alguna cosa?

Sí. Som nou equips i paguem 700 euros per equip. Són molts diners i els vestuaris són una merda, no et pots ni dutxar i t'apaguen el llum abans que t'hagis canviat. Hi ha un àrbitre que es paga amb aquests diners. Jo no sé quant deu cobrar, però la resta segur que és pel capellà i això ho he de criticar perquè em sembla molt malament.

A part de porter, ets un heavy indignant, què ha passat?

Molta gent va fer cua per les entrades del concert d'AC/DC a Barcelona i després no n'hi havia. A *El Corte Inglés*, quan havien venut 20 o 30 entrades, van dir que ja no en quedaven. Jo crec que hi ha molta màfia a l'organització del concert: gent que es queda entrades per la revenda, que ja estan a 300 euros -en costaven 60- i falten quatre mesos.

Tens entrada?

No.

Hi penses anar igualment?

Sí, a escoltar des de fora... però amb la possibilitat d'entrar.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Medalla d'Honor

Ca la Dona, Barcelona

El Consell Plenari de l'Ajuntament de Barcelona del 27 de juny va acordar atorgar a Ca la Dona la Medalla d'Honor de la ciutat.

La Medalla d'Honor es concedeix a aquelles persones o entitats "que han jugat un paper protagonista" en la construcció de la ciutat.

Ho entenem com un reconeixement als 20 anys de Ca la Dona, a totes nosaltres i, sobretot, desitgem que sigui un reconeixement de la lluita de totes les feministes per la nostra llibertat.

Però volem expressar, també, la contradicció que ens suposa aquest *honor*. Perquè la nostra llibertat es veu tan restringida com promoguda per les institucions públiques. Perquè el paper protagonista dels col·lectius és impulsat i encotillat o, en ocasions, perseguit. Són exemples punyents la no acceptació del fet que les dones decidim sobre el propi cos (hem de recordar, per exemple, que a l'Ajuntament de Barcelona encara no s'ha presentat cap moció pel dret a l'avortament) o ordenances cíviques com la de Barcelona.

El camí que recorrem les dones diàriament, per la visibilitat, per la veu, per la vida digna, per l'expressió, pel desig, per... en definitiva, per la transgressió de l'ordre patriarcal, és un camí contradictori on hi ha encontres i desencontres amb les institucions públiques.

I és en la consciència d'aquest camí que acceptem l'honor d'aquesta medalla, no des de l'acceptació silenciosa, sinó des de l'expressió de les contradiccions. Perquè és així, també, com podem enfortir l'autonomia i la llibertat de les dones.

Informació sorprenent a 'El Punt'

Àngel Pagès

El diari *El Punt* informa sobre el corrent crític d'ICV Manifest de Maig, als quals ens atribueix la proposta de voler refundar l'esquerra en base als projectes de l'esquerra postcomunista alemanya (Die Linke), de Rifundazione Comunista i del NPA d'Olivier Besancenot. Francament, a banda que aquests tres projectes tenen poques semblances i diferents nivells d'implantació i perspectiva, el que resulta inversemblant és que *El Punt* atribueixi al nostre corrent d'opinió un posicionament d'aquestes característiques. Cosa que no vol dir que entre els membres del corrent no hi hagi qui, a títol personal, simpatitzi amb algun d'aquests projectes, especialment pel que fa a la proposta de Besancenot.

Aclarit aquest extrem, la realitat del corrent d'opinió, a banda de ser plural, és la que figura al nostre bloc i els seus tres objectius preassemblaris han estat el debat ideològic, la recomanació de votar en blanc a les primàries de la presidència del partit i la presentació d'esmenes als documents de debat.

Capitalisme i socialisme

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Sorprèn molt que Sarkozy anomeni el sistema econòmic que tenim com a *capitalisme* perquè, des de fa uns quants anys, aquesta paraula s'ha amagat a l'armari i s'usa el terme *economia, economia de mercat*, etc... paraules que semblen més neutres i que fan més difícil la protesta. Per exemple, si un ministre diu: "Haurem de facilitar l'acomodament per afavorir l'economia", pots pensar que és una necessitat del sistema. En canvi, si digués: "Haurem de facilitar l'acomodament per afavorir el capitalisme", ens podríem queixar i dir que no volem afavorir el capitalisme i que ens volem dotar d'un altre sistema econòmic que no tingui aquestes exigències. Per això sorprèn que confessin obertament que volen refundar el *capitalisme*. I em pregunto: Què hi vol anar a fer, en Zapatero, a una reunió per refundar el capitalisme amb Sarkozy, Bush, Berlusconi, Merkel...? No hauria d'ajuntar-se amb Lula, Chávez, Morales... per refundar el socialisme? Queda clar el que sempre dic -i que no agrada sentir als simpatitzants del PSOE- que a l'Estat espanyol tenim un partit d'extrema dreta (el PP) i un altre de dretes (el PSOE). I és clar, sempre serà millor que governi la dreta que l'extrema dreta, tal com ens intenten vendre el PSOE a cada campanya electoral: "Compte que ve el PP!". Però, quan ens adonarem, la gent d'esquerra, que hem de buscar una solució millor?

, així està el pati

Vaga dels jardiniers de Sant
Just Desvern | PÀG. 11

Mobilitzacions contra l'ERO
de Torrespapel | PÀG. 11

Enderroquen el monòlit
franquista de Lleida | PÀG. 12

Multitudinària marxa contra
la Llei d'Educació | PÀG. 12

CATALUNYA · ENSENYAMENT MANTINDRÀ ELS CONCERTS TOT I QUE CONEIX LES 'TRAMPES LEGALS' QUE UTILITZEN AQUESTS CENTRES

Les escoles de l'Opus rebran 7,4 milions d'euros del Govern durant aquest curs

Neus Ràfols
redaccio@setmanaridirecta.info

Es ls quinze centres educatius de Catalunya que pertanyen a l'Opus Dei rebran una quantitat estimada de 7,373 milions d'euros -més de 1.220 milions de pessetes- de la Generalitat per pagar els sous dels docents i les despeses de funcionament de les unitats que tenen concertades durant el curs escolar. Aquesta suma investigada per la DIRECTA només és la punta de l'iceberg de les partides que l'administració autonòmica podria estar destinant a aquestes escoles religioses d'elit que seleccionen els alumnes per sexe, religió i condicions socioeconòmiques. El sindicat USTEC-STES ha alertat, a més, que els centres de l'Opus -com d'altres privats concertats que reben fons públics- violen l'obligatorietat

Edifici de l'escola Viaró de Sant Cugat del Vallès, dirigida per l'Opus Dei

La xifra és la punta de l'iceberg de les partides que l'administració podria estar destinant a escoles religioses

d'impartir l'ensenyament gratuït, ja que cobren la docència a través de donacions que les famílies dels alumnes han de fer a fundacions vinculades, per activitats extraescolars o per la sisena hora no obligatòria.

Dades del propi Govern

La xifra estimada s'ha calculat a partir de la suma que la Generalitat hauria de destinar a pagar els sous dels docents de les unitats concertades -grups d'alumnes subvencionats- de les escoles Canigó (Barcelona), Xaloc i Pineda (l'Hospitalet de Llobregat), La Vall (Sabadell), La Farga i Viaró (Sant Cugat del Vallès), Airina (Terrassa),

Montclar i Mestral (Jorba), Les Alzines i Bell-lloc del Pla (Girona), Terraferma (Alpicat), Arabell (Lleida), Turó (Constantí) i Aura (Reus). També se li han sumat les quantitats que haurien de rebre per les despeses de funcionament de cada unitat concertada, sense incloure les subvencions que reben per altres conceptes.

Segons les darreres declaracions del conseller d'Educació, Ernest Maragall, aquesta partida s'incrementarà amb els 318 milions d'euros anuals que el departament repartirà fins l'any 2016 a tots els centres concertats per desplegar la LEC, el projecte de llei que està en tràmit parlamentari.

"Aquesta quantitat addicional evidència encara més el que hem denunciat des del sindicat: la nova llei traspasarà més diners públics cap a centres privats concertats, en detriment d'un ensenyament dirigit a tot-

hom i que ja té moltes deficiències de recursos", afirma Rosa Canyadell, secretària general de la USTEC-STES -sindicat majoritari dels mestres.

Les trampes legals ignorades

Durant aquests dies de debat parlamentari de la LEC, la Conselleria també ha advertit que es continuaran renovant els concerts dels centres de l'Opus amb l'argument que quan es van subscriure els de l'any 2001 -durant l'administració convergent- el marc legal no establí l'obligatorietat de l'ensenyament mixt per rebre fons públics.

Al voltant d'aquesta "barrera legal" que argumenta Maragall, hi ha una resolució del mes de març del Tribunal Suprem que va desestimar un recurs contenciós administratiu interposat per la Confederación Española de Centros de Enseñanza. La

sentència assenyalava textualment que "el dret fonamental de crear i dirigir centres docents com una manifestació de la llibertat d'ensenyament no comprèn el dret de l'elecció de l'alumnat, almenys quan es tracta de centres sostinguts amb fons públics".

"És evident que la nova llei catalana no vol resoldre el problema", afirma Ricardo Rodilla, membre també d'USTEC-STES, i afegeix: "A més, per obtenir nous concerts només s'han posat dues condicions pels centres: el nombre d'alumnes per aula indicat pel Departament i que majoritàriament siguin de la zona. En canvi, s'estableixen com a condicions preferents, però no obligatòries, que l'ensenyament sigui mixt i que els centres acullin alumnes de condicions socioeconòmiques desfavorides. Dos conceptes que "haurien de ser imprescindibles

per garantir que les escoles privades concertades tinguin una funció social", conclou Rodilla.

Contenciós administratiu al TSJC

L'any 2001, la USTEC-STES ja va interposar un recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya -que va ser desestimat- per impugnar els concerts dels centres educatius Súnion, Sil, Pere Vergés, Sant Pau, La Farga, La Vall i Viaró, ja que considerava que incomplien l'obligació legal d'impartir gratuïtament l'ensenyament, com explica la *Ley Orgánica Reguladora del Derecho a la Educación* (LODE) de 1985. I és que aquestes escoles, com moltes altres de la xarxa privada que reben fons públic, cobren contraprestacions encobertes a les famílies a

Els centres concertats cobren contraprestacions encobertes a les famílies a través de donacions a les seves fundacions

través de donacions a les seves fundacions (per exemple la Fundació Privada Viaró, o la Fundació Vaixell de La Vall i La Farga), que a més, desgraven fiscalment. "Altres centres cobren quotes mensuals per les activitats extraescolars que fan o per la sisena hora", afegeix Rodilla.

Segons un informe de 2002 basat en dades d'inspectors educatius, dels 739 centres concertats per la Generalitat, només 80 complien la normativa i 117 cobraven quotes a les famílies a través de fundacions. Les quantitats superaven els 5.000 euros durant el conjunt de temps que un alumne era a l'escola, aproximadament, 100 euros mensuals.

, així està el pati

EL CAMP • TERRITORI

La CGT presenta al·legacions al Pla Territorial del Camp de Tarragona

Directa el Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

El mes d'octubre passat, el Sindicat de Transports i Comunicacions de Tarragona de la CGT va presentar un document amb les al·legacions i propostes al Pla d'Infraestructures del Camp de Tarragona al Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya.

En aquest document, la CGT afirma que la necessitat de mobilitat de la població tarragonina passa per un ferrocarril que vertebrí el territori i que doni un servei real a la ciutadania. Al mateix temps, rebutja el tren de gran velocitat (TGV), per les conseqüències mediambientals i d'incomunicació que provoca a les comarques per on passa. A més, denuncia que la construcció de l'estació del TGV al Camp de Tarragona ha estat una de les inversions més cares de la història de Tarragona i critica obertament que el Pla Territorial del Camp de Tarragona continua apostant per l'alta velocitat i que els diferents projectes que hi ha al voltant del TGV "continuaran trinxant el territori de manera insostenible".

El Projecte preveu "continuar trinxant el territori de manera insostenible"

D'altra banda, la CGT recorda que durant els darrers quinze anys moltes estacions s'han quedat sense personal, és el cas de Vila-seca, Altafulla, l'Espluga de Francolí, Alcover, Nules, Falset o Les Borges del Camp. Altres, com les de Cambrils, l'Hospitalet de l'Infant, Montblanc, Valls, Flix i fins i tot Tarragona i Reus, han vist reduir el seu personal i privatitzar certs serveis com la venda de bitllets i l'atenció a l'usuari.

La proposta de la CGT per la defensa del ferrocarril públic, social, segur i sostenible passa per augmentar el tràfic de mercaderies mitjançant el ferrocarril del 4% actual al 30% -avui dia, un 94% del transport de mercaderies es fa per carretera. També reinvoca la millora del servei dels trens de mitjana distància -tant en la freqüència com en la qualitat del servei- i l'extensió de la xarxa de rodalies de Barcelona fins a Tarragona, Reus i Tortosa, enllaçant Valls amb trens circulars. Igualment, demana la reobertura de la línia Roda de Berà-Reus, per unir l'aeroport i l'estació del TGV amb Tarragona, Reus i Valls a través d'una xarxa ferroviària lleugera que utilitzaria els traçats ferroviaris existents.

La CGT entén el transport ferroviari "com una eina imprescindible cap a un futur sostenible". El Sindicat de Transports i Comunicacions de Tarragona creu que l'aposta hauria de ser per un transport públic, segur i de qualitat.

BARCELONA • EXPOSEN QUE LA NORMA AFAVOREIX UNA VEGADA MÉS ELS PROPIETARIS

Entitats socials alerten que la nova llei del lloguer vulnera el dret a l'habitatge

JOAN ALBADO

Rosa Talón, afectada pel mobbing, davant del seu habitatge

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Denuncien un cas flagrant d'assetjament

Coincidint amb la presència a Barcelona de Miloon Kothari, antic Relator pel Dret a l'Habitatge de les Nacions Unides i autor de l'informe sobre la situació de l'habitatge a l'Estat espanyol, diverses entitats socials i veïnals -com l'Observatori de Drets Humans-DESC, la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona, la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona i la Plataforma pel Dret a un Habitatge Digne- van exigir, en una roda de premsa celebrada el 14 de novembre, la retirada del desnonament *express* de la nova proposta de llei, aprovada el 17 d'octubre pel Consell General del Poder Judicial. L'argument de l'òrgan judicial a l'hora de donar el vistiplau a la mesura és que serà un pas més per garantir del dret a l'habitatge, recollit a l'article 47 de la Constitució espanyola.

L'avantprojecte de llei de foment del lloguer d'habitatges ha estat impulsat pels ministeris d'Habitatge i Justícia amb la intenció de disminuir la borsa de pisos buits que, segons dades oficials, ronda al voltant dels 3.350.000. La nova llei també pretén estendre una imatge del règim de lloguer atractiva pels propietaris, amb mesures com la possibilitat de recuperar immediatament l'habitatge en cas que els seus familiars directes el necessitin o l'agilització dels desnonaments -anomenats *express* perquè els arrendataris tan sols disposa-

Un dels darrers casos flagrants d'assetjament immobiliari és el de la finca situada al número 81 del carrer Rogent, al barri del Clot. La llogatera, Rosa Talón, assegura que està essent víctima d'assetjament immobiliari des de fa més de quinze anys pel fet de negar-se a abandonar el pis on ha viscut sempre i la cistelleria que regenta al mateix edifici. Segons explica el col·lectiu de suport que ha fet públic el cas la propietat no ha invertit gens en el manteniment de la finca, que presenta esquerdes i humitats constants, des de fa dècades. La Rosa viu amb la cuina apuntalada i sense aigua corrent,

ran d'un mes per afrontar les mensualitats pendents i els procediments judicials s'abreviaran, a partir de fórmules com el judici oral i

Els arrendataris disposaran d'un mes per afrontar les mensualitats pendents

la creació de jutjats específics. Tot i que els estudis asseguren que, durant els darrers anys, la morositat en el lloguer no ha arribat ni a un

2%, la resposta del Govern espanyol davant la problemàtica de l'habitatge ha estat, un cop més, incrementar les ajudes als propietaris, que des de fa anys ja gaudien d'una subvenció de 6.000 euros a fons perdut per pis llogat, a més de la indemnització per impagament que garanteix la Societat Pública de Lloguer i que inclou el cost de la defensa jurídica. Aquesta promoció és atorgada per l'Administració sense cap contrapartida ni condició, com podria ser l'establiment d'un límit en el preu del lloguer. Les ajudes pels arrendataris que contempla el Govern, en canvi, segons les entitats, no són tan *express* i hi ha qui espera els famosos 210 euros mensuals des de fa més d'un any.

L'Observatori de Drets Humans-DESC, una entitat que vetlla pel respecte dels drets econòmics, socials i culturals de les persones, afirma que el projecte de llei és "un despropòsit que vulnera les obligacions estatals en matèria del dret a l'habitatge". "Davant els acomiadaments massius anunciats per les grans multinacionals com Nissan i Pirelli, que comportaran dificultats econòmiques a milers de famílies, una mesura com aquesta resulta injustificable".

Recentment, l'actual Relatora de les Nacions Unides pel Dret a l'Habitatge, Raquel Rolnick, ha manifestat la insuficiència dels mecanismes estatals a l'hora de garantir l'accés a un habitatge digne.

Recentment, l'actual Relatora de les Nacions Unides pel Dret a l'Habitatge, Raquel Rolnick, ha manifestat la insuficiència dels mecanismes estatals a l'hora de garantir l'accés a un habitatge digne.

, així està el pati

SARRIÀ DE TER · LA FÀBRICA ÉS UNA DE LES MÉS IMPORTANTS DE LES COMARQUES GIRONINES

La paperera Torras presenta un ERO que afectarà 400 treballadors

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

El grup Torraspapel ha iniciat el procés de tancament de les diferents plantes que té a l'Estat espanyol. Segons el grup paperer, aquest procés es deu a una reorganització de la seva estructura, tal com publiquen a la web. Actualment, Torraspapel -controlat pel grup de capital de risc CVC- té una plantilla de 3.135 treballadors i factura 890 milions d'euros anuals. Els tancaments afectarien les plantes d'Algesires, Amorebieta i Sarrià de Ter -al Gironès- i suposarien un total de 400 persones acomiadades. En el cas concret de la planta de Sarrià de Ter, implicaria la supressió de 213 llocs de treball dels 328 que té la plantilla actualment. Els treballadors del centre de Sarrià de Ter no comprenen la decisió de tancar la planta, ja que el grup ha obtingut uns beneficis de cinc milions d'euros aquest mateix any. En aquest sentit, denuncien que l'empresa ha estat negociant la requalificació dels terrenys en sòl urbanitzable des del mes de juny i ha amenaçat de tancar tota la planta si no s'acceptava aquesta condició. Des de l'Ajuntament de Sarrià de Ter, però, han assegurat que no permetran la modificació de la categoria dels terrenys en cap dels casos. El president del comitè d'empresa, Josep Lluís González, per la seva banda, ha titllat l'Expedient de Regulació d'Ocu-

DAVID BORRAT

Piquets informatius a la seu central d'ACSA a la Zona Franca de Barcelona

pació (ERO) de "muntatge" i ha dit que "és evident que, a la llarga, acabaran tancant tota la fàbrica". González ha afirmat que faran "tot el possible perquè l'expedient no tiri endavant". La promesa de recol·locar els treballadors acomiadats a d'altres empreses

que ha fet la direcció de Torraspapel és "immoral" -segons el president del comitè- i no justifica el tancament de l'empresa.

Pel que fa a les mobilitzacions, els treballadors de la planta van iniciar-les el 7 de novembre amb una

manifestació. Així mateix, van convocar una vaga el 13 de novembre, que va afectar els tres torns que treballen a la planta de Sarrià. El mateix dia van tallar la Nacional II al seu pas pel municipi i van dirigir-se en manifestació fins a la delegació

de la Generalitat a Girona. La convocatòria feta pels sindicats CCOO, UGT i USOC va reunir prop de tres-centes persones sota el lema *Torraspapel No als 213 acomiadaments*. Actualment els treballadors organitzen periòdicament concentracions davant l'empresa i tallen la N-II com a forma de pressió davant l'inici de les negociacions.

Torraspapel la punta de l'iceberg

Torraspapel no és l'únic cas de tancament d'indústries a les comarques gironines. Hi ha tot un seguit d'empreses que es troben en la mateixa situació i algunes fins i tot tenen els acomiadaments firmats. És el cas de la planta de Zodiak (Roses), on 114 treballadors perdran la feina, Buretex (Anglès), amb 74 acomiadaments, o Estampats Tordera (Hostalric), amb 44. També hi ha casos d'empreses que han presentat expedients de suspensió de feina, el més important dels quals és el que afecta l'empresa Hutchinson -dedicada a la fabricació de complements per la indústria de l'automoció- amb un total de 393 treballadors. En aquest sentit, aquest any, a les comarques gironines ja s'han autoritzat fins a 37 expedients de regulació, 20 de rescissió de contractes i 17 de suspensió. En conseqüència, en aquesta demarcació, l'atur ha augmentat de forma ininterrompuda durant l'últim any.

SANT JUST DESVERN · EL SINDICAT I L'EMPRESA NO HAN ARRIBAT A CAP ACORD

La CNT inicia les mobilitzacions a ACSA-Verd

Ramon Vila
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'11 de novembre va tenir lloc la primera aturada parcial que ha convocat la Secció Sindical de la CNT-AIT a ACSA-Verd al servei municipal de jardineria de Sant Just Desvern (Baix Llobregat). Segons el sindicat, la iniciativa va tenir un seguiment del 60% de la plantilla i es va desenvolupar sense incidents. Com que no s'ha arribat a cap acord entre el sindicat i la direcció de la companyia -ACSA Obras e Infraestructuras, SA- les aturades afectaran el servei els mesos de novembre, desembre i gener. Hi haurà aturades de dues hores dos dies al mes i de 24 hores els dies 20 de novembre, 23 de desembre i 29 de gener. La plantilla ha anunciat que el dissabte 22 de novembre convocarà una manifestació a Sant Just Desvern a les 11:30h a la rambla de Sant Just per denunciar la política laboral de l'empresa i per demanar al govern municipal que faci avenir l'empresa a negociar i poder posar fi al conflicte.

Origen del conflicte

La secció sindical de la CNT es va constituir el mes d'agost i la seva

primera actuació va ser requerir una reunió a l'empresa per tractar qüestions laborals que afectaven el conjunt de la plantilla. La direcció no va voler reconèixer la secció sindical i aquesta va demanar una reunió amb l'Ajuntament santjustenc, amb qui ACSA té contractat el manteniment de jardineria, per informar de les irregularitats que es donaven a l'empresa en matèria laboral i de gestió del servei públic. Segons el sindicat, el fet de demanar reunions amb l'empresa i l'Ajuntament per tractar qüestions laborals va coincidir amb l'acomiadament de la secretària general de la Secció Sindical de la CNT-AIT per part d'ACSA. El sindicat es va declarar en conflicte amb l'empresa i exigeix que la direcció reconsideri la seva posició i readmeti les dues persones acomiadades per defensar els drets laborals. El dia 20 de novembre es farà l'acte de conciliació per aquest darrer acomiadament.

Les reivindicacions

Les reivindicacions del sindicat comencen per la readmissió de la treballadora acomiadada i el reconeixement de la Secció Sindical de la CNT. A més, reclamen la fi de la temporalitat

Aturada parcial del dia 11 de novembre

laboral, la regularització de les categories professionals, la garantia salarial, un plus de perillositat i penositat i, en general, millores al servei municipal de jardineria, per al conjunt de la plantilla. Segons denuncia el sindicat, cap treballador del servei té contracte indefinit ni rep la categoria laboral que li correspon segons el conveni col·lectiu ni segons el Plec de Condicions que l'Ajuntament de Sant Just estableix. És per això que, durant els darrers dos anys, 23 empleats s'han vist obligats a deixar la feina per les condicions laborals existents. La plantilla en conflicte vol evidenciar que aquesta

política laboral de l'empresa comporta una mala gestió del servei perquè impossibilita que un equip de professionals pugui consolidar-se en la seva feina d'una manera digna. Durant el darrer ple municipal, l'alcalde Josep Perpinyà (PSC) es va comprometre a fer de mediador entre l'empresa i el sindicat per intentar solucionar el seguit d'irregularitats en matèria de seguretat i els incompliments del Plec de Condicions. No obstant això, el sindicat denuncia la passivitat del consistori i vol mostrar la seva solidaritat amb la plantilla a través de la manifestació del proper dissabte 22.

MANRESA · LABORAL

Lemmerz acomiada individualment per evitar un ERO

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Les negociacions per evitar que el 21 de novembre 28 treballadors de la fàbrica de complements per l'automoció Hayes-Lemmerz de Manresa siguin acomiadats acabaran en breu. El comitè va aplaçar la vaga del 5 de novembre per negociar amb l'empresa. L'última proposta de la firma ofereix baixes incentivades, prejubilacions i excedències de fins a divuit mesos a 400 euros mensuals bruts. Per la gent acomiadada, l'empresa proposa una indemnització de vint dies per any treballat, més 4.000 euros. També incorpora el compromís de tornar a contractar-la en cas d'augment productiu amb les mateixes condicions. El comitè ha aconsellat no acollir-se a la proposta per continuar negociant i evitar l'acomiadament. Lemmerz ha utilitzat la tàctica de l'acomiadament individual, ja que així no ha de presentar cap ERO -un pas obligatori en casos d'acomiadament d'un 10% mínim de plantilla- ni justificar les baixes de producció ni un pla de viabilitat. Pel comitè, aquesta estratègia ofereix una discrecionalitat total a la direcció.

, així està el pati

LLEIDA • SIMBOLOGIA

Enderroquen el monòlit franquista de la plaça Cervantes

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Un dels símbols franquistes que encara perduraven a Lleida va ser enderrocat la setmana passada. El monòlit de la plaça Cervantes va ser erigit als anys 70 i antigament s'hi podia llegir: *Lleida a sus caídos*. L'estructura comptava amb una escultura de ferro que simbolitzava el mapa de l'Estat espanyol, però la Paeria va fer un esforç per entendre una nova interpretació del monument: passava a ser una reixa de ferro que, segons paraules de l'alcalde Àngel Ros (PSC), "recorda que l'antiga presó de la ciutat, la famosa Presó de Lleida, va estar situada molt a prop del lloc".

Les entitats lleidatanes promotores de la campanya a favor de la seva retirada -l'Assemblea de Joves de Lleida (AJLL) i la CGT-, la CUP i l'Associació Catalana de Juristes Demòcrates (ACJD) han coincidit a qualificar l'enderroc de victòria i d'acte de restitució de la memòria històrica. Per això, el diumenge 16 de novembre, van organitzar un brindis a peu de runa amb el Casal Ocell Negre i el CSA La Maranya.

El consistori lleidatà, però, no ha pogut evitar les crítiques a la demolició

El consistori, però, no ha pogut evitar les crítiques. L'enderroc està motivat per la reforma urbanística que afecta el casc antic i la plaça Cervantes n'és una de les portes d'entrada. Aquesta reforma ha suposat un procés especulatiu que ara es pot veure culminar amb l'aportació econòmica de la Generalitat de Catalunya dins el programa Pla de barris.

A més, la CUP i l'AJLL continuen reclamant la retirada de tota la simbologia franquista i sobretot dels noms de carrers que queden a la ciutat. Davant d'aquesta exigència, Àngel Ros, alcalde de la ciutat, ha manifestat que les persones que donen noms als carrers -Alcalde Areny, Lluís Besa o Casimiro Sengenís- no ho fan pel fet de ser franquistes, sinó pel que van fer per Lleida.

Així mateix, l'ACJD ha volgut recordar que diverses persones han estat condemnades a dies de privació de llibertat per lluitar per l'enderroc d'aquest monòlit i per la restitució de la memòria històrica.

PAÏSOS CATALANS • S'ENDUREIX LA RESISTÈNCIA A LES FACULTATS CATALANES

Aturada massiva i tancaments a les universitats per frenar el procés Bolonya

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Als les universitàries catalanes han secundat massivament les vagues i protestes contra el pla Bolonya malgrat els processos penals que tenen oberts quinze estudiants i la trentena de procediments disciplinaris d'expulsió.

Deu anys després d'iniciar-se el pla, les protestes continuen i s'estenen per bona part d'Europa. Des del tancament d'estudiants a València i a la Complutense de Madrid a les

ÀNGEL MONLLÉO

Tancada al campus de la UB del Raval

-arreu de l'Estat- i la LUC -a Catalunya- preparassin el terreny.

Ocupació de facultats i referèndum

La data per la mobilització simultània a les universitats i instituts de secundària dels Països Catalans i de bona part d'Europa és el 20 de novembre. Abans, però, ja han secundat les mobilitzacions dels mestres de primària en defensa de l'escola pública i han iniciat accions contra el pla Bolonya a diverses facultats. El dilluns 17 de novembre, la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la UAB va ser ocupada pels col·lectius d'estudiants, convocats per la

Coordinadora d'Assemblees de Facultats (CAF) i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC). Es van ocupar deu de les dotze aules de la facultat, sis d'elles des de primera hora del matí i quatre més per votació directa dels estudiants que havien iniciat classes abans de ser informats de l'acció. Segons el SEPC, la participació en l'ocupació ha estat d'un 90%, "només dos grups han fet classe, amb menys de vint alumnes a l'aula, quan la mitjana és de 90".

Les activistes pretenen ocupar la facultat fins que el rectorat accepti que el referèndum convocat pel 25 de novembre respecte el pla sigui vincu-

lant. També exigeixen que es retirin els 31 expedients disciplinaris i les 15 imputacions judicials interposades per la UAB. Mentrestant, reafirmen la seva disposició al diàleg, com mostra "l'elevada participació als debats". El degà de la facultat, Josep Maria Sanahuja, considera que l'ocupació és "il·legal i antidemocràtica" i va enviar un comunicat als professors per demanar-los una "resistència democràtica" i que pregutessin als alumnes si volien fer classe. Una àmplia majoria dels alumnes ha dit que no i els principals sindicats d'ensenyament els recolzen.

UB Raval aturada

Al campus de lletres de la Universitat de Barcelona també es van paralitzar les classes. Les facultats, situades al barri del Raval, van viure un dilluns i un dimarts de piquets i parades informatives organitzades des de l'Assemblea de Lletres. La decisió d'aturar les classes es va prendre durant una assemblea amb més de 200 persones i va ser secundada per la majoria d'estudiants. Es van quedar a dormir a les aules mentre preparaven la mobilització de cara a la jornada del 20 de novembre.

D'altra banda, el SEPC va denunciar que des de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona se'ls va intentar boicotejar i que hi havia un excés de presència policial per intimidar-los.

CATALUNYA • VAGA A ESCOLES I INSTITUTS

Mestres i estudiants s'oposen a la política del Departament d'Ensenyament

R.R.
redaccio@setmanaridirecta.info

Estudiants i professors es van manifestar contra les polítiques educatives del Departament d'Ensenyament del govern català. La vaga del 13 de novembre va tenir un seguiment desigual al territori, fruit de la manca d'unió dels sin-

dacats. Així, UGT i CCOO, minoritaris a l'educació, no van secundar la vaga, a diferència del mes de febrer. La USTEC, un dels convocants, va estimar la participació en un 50%, mentre que el conseller d'Ensenyament va calcular que va ser del 19%. Ernest Maragall va "agrair als mestres que no s'haguessin adherit a la

vaga de forma majoritària", fet que va ser qualificat "d'ofensa" pels convocants. A més, els organitzadors van denunciar que, dins el percentatge de les que no es van adherir a la vaga, es van comptar les mestres que estan de baixa i les que van haver de complir "els serveis mínims abusius". Tot i que la convocatòria va tenir poca força a la ciutat de Barcelona, a d'altres municipis les escoles van tancar. Els instituts de secundària, arran de la participació dels estudiants en la mobilització, es van paralitzar de forma majoritària. Les associacions de mares i pares (AMPA), per la seva banda, van recolzar la vaga de manera unitària a diferents ciutats com Tarragona, Badalona, Santa Coloma de Gramenet i Tortosa.

La manifestació de Barcelona va omplir tot el tram de la Via Laietana comprès entre la plaça Urquiza i el carrer Jaume I. Un volum d'uns 30.000 manifestants que la Guàrdia Urbana va reduir a 14.000.

El diumenge següent, els pares i mares d'alumnes del Barcelonès nord, es van manifestar altre cop a la plaça Sant Jaume per exigir més places als centres de la zona.

ÀNGEL MONLLÉO

Manifestació de Barcelona, baixant pel carrer Pelai

DIRECTA EL CAMP

La jornada de mobilitzacions a la ciutat de Tarragona

, així està el pati

LLEIDA · ENTREVISTA A UN JOVE AGREDIT PELS MOSSOS MENTRE RECLAMAVA LA PRESERVACIÓ DEL ROSER

“La resposta social ha estat reactivar la iniciativa contra el projecte”

Durant els actes de la Diada a Lleida, Gerard S. va ser agredit i detingut per agents dels Mossos d'Esquadra. Aquesta setmana ha declarat al jutjat i la DIRECTA ha volgut conèixer de primera mà el seu punt de vista.

Directa Terres Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Quin és el simbolisme del Roser? Per què hi ha protestes l'11 de setembre?

Cada Diada desenes d'entitats fan una ofrena floral al Roser, un edifici que pels lleidatans i les lleidatanes és el símbol de la pèrdua de les llibertats dels catalans i de la resistència de la ciutat davant l'exèrcit de Felip V, ara fa 301 anys. Ha estat sempre un espai al servei de la cultura local però, des de fa quatre anys, els polítics han projectat convertir-lo en un Parador Nacional, un hotel de luxe. Molts lleidatans ens hi oposem, més de 2.000 persones ens hem adherit a la iniciativa Salvem el Roser i cada Diada mostrem el nostre rebuig als responsables del projecte que també hi fan, hipòcritament, la seva ofrena.

Què va passar aquest any?

Enguany era la darrera Diada que podíem commemorar al Roser amb dignitat. I tots n'érem conscients, inclosos l'Ajuntament i els Mossos. Durant la nit van vigilar l'edifici i, al

matí, s'hi van desplegar desenes d'antidisturbis. Moltes persones vam escridassar els responsables del projecte amb cartells i xiulets, com sempre. La resposta policial va ser encapçalada per nosaltres, en el meu cas, després que l'alcalde i el PSC accedissin al Roser, un mossos va començar a donar-me empentes. Jo protestava i mantenia un cartell amb les mans. Ell em va agafar pel coll i em va immobilitzar contra la paret, pessigant-me repetidament a les costelles. Tot i la forta sensació d'ofec, vaig continuar cridant i ell va apretar més. Entre cops i

Han volgut demostrar-nos que el seu projecte pel Roser és estratègicament important

empentes va portar-me carrer avall, em va amorrar al terra i m'amenaçava dient-me que ara veuria, que ara estava “amb ells”. Altres antidisturbis van carregar contra les persones que protestaven.

Conèixieu els policies implicats...

El més actiu va ser un antidistur-

DIRECTA TERRES DE PONENT

bis conegut per les seves actituds violentes, que properament farem públiques. A mi m'havia amenaçat després de l'acció de protesta que l'Assemblea de Joves va fer a l'acte institucional pels 300 anys de la caiguda de la ciutat.

I la resposta de la Paeria?

Després de dos mesos i malgrat la denúncia pública de diversos col·lec-

tius per aquesta actuació violenta i desmesurada, els responsables polítics -PSC i ICV- no han obert la boca. **De què se t'acusa? Has presentat alguna denúncia?**

Els Mossos han volgut justificar la detenció acusant-me de dos atemptats a l'autoritat, que signifiquen penes que van dels 2 als 6 anys de presó. L'Assemblea de Joves ha presentat una denúncia per coaccions, detenció il·legal i lesions contra el mossos que em va detenir. Estem pendent de la seva declaració i de la data del judici.

Esteu fent campanya...

L'Assemblea de Joves ha activat una campanya per difondre el cas i situar-lo en un context de persecució al jovent organitzat que, en el cas de l'AJLL, significa mitja dotzena de judicis, una quinzena de dies d'arrestos domiciliaris i multes per valor de 1.800 euros. Alhora, m'agradaria agrair totes les mostres de suport que he rebut i que ens animen a continuar.

Què n'extraieu de tot plegat?

Han volgut demostrar-nos que el seu projecte pel Roser és estratègicament important, un projecte estrella per al futur de la ciutat, i que no es volen aturar. Però la resposta dels moviments socials ha estat reactivar la iniciativa contra el projecte amb nous actes i mobilitzacions de cara al 2009. El Roser és el nostre Fossar de les Moreres, és un espai per totes i lluitarem perquè ho continuï essent.

GRÀCIA · ANTIFEIXISME

L'assassí de Roger Albert podrà sortir de la presó

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Aitor Dávila podria sortir al carrer el 2009. La defensa de Roger Albert va avisar d'aquest fet i va assegurar que no portarà al Constitucional la reducció de pena del Suprem. Els advocats del jove antifeixista assassinat a Gràcia el 2004, van advertir, així, que el culpable d'homicidi d'aquells fets, el neonazi Aitor Dávila, podria començar a beneficiar-se d'una reducció de condemna i fins i tot d'un tercer grau, que li permetria sortir de la presó quan es compleixi la meitat de la pena.

La decisió del Tribunal Suprem de reduir de 15 a 11 anys la pena que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va imposar a Dávila ha escurçat els terminis i, per tant, d'aquí un any l'acusat ja haurà complert els cinc anys i mig i els seus advocats podran activar la petició del tercer grau. Malgrat aquests beneficis previstos per la llei, l'advocat de la defensa, Andreu Van der Eyden, va anunciar que -d'acord amb els familiars d'Albert- s'ha decidit no portar al Tribunal Constitucional la decisió adoptada pel Suprem per la impropietat d'una decisió ràpida i de les poques garanties d'èxit.

GRÀCIA · OKUPACIÓ

L'Ateneu se salva del desallotjament

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Ateneu Popular de Vallcarca ha rebut la notificació de suspensió del seu desallotjament. L'ordre s'havia de fer efectiva el dia 19, però un recurs presentat per una de les parts dels residents a la finca en litigi ha suspès l'expulsió fins que es resolgui per part del jutjat de primera instància.

SANT ANDREU · VIVENDA

Reokupen la Gorda

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

El dissabte 15 de novembre es va reokupar la casa del carrer Gordi de Sant Andreu de Palomar. Era coneguda com La Gorda i va ser desallotjada fa pocs mesos. Ara, rebatejada com La Gordíssima, serà un habitatge i un centre social.

Marxa en homenatge a Carlos Javier Palomino

Més d'un centenar de persones es van manifestar pels carrers de la vila de Gràcia per commemorar el primer aniversari de la mort del jove antifeixista madrileny. La marxa es va fer el 15 de novembre. Va començar a les sis de la tarda a la plaça del Diamant i va recórrer el centre del barri per finalitzar als Jardins de Gràcia amb una ofrena floral i l'encesa d'espelmes. La jornada es va cloure amb un concert solidari al Kasal Okupat del Prat de Llobregat. Cal recordar que el noi va ser apunyalat per un militar professional que, alhora, militava als grups ultras d'Acción Juvenil Española i Democràcia Nacional.

ANUAR

SI EL QUE NECESSITES ES CONÈIXER-NOS MILLOR

ARA POTS!

subscriu-te

Col·labora amb illacrua.

Subscripció de prova. Per només 15 euros, rebdràs els 6 propers números d'illacrua.

Envia'ns les teves dades (nom, adreça postal i ciutat) a: secretaria@illacrua.cat

93 552 98 79

Via Laietana 45, escala B, pral 2a, 08003 Barcelona

La Maria de Valls

Tot per al cultiu del cànnabis

C. Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

SOLIDARIDAD OBRERA

Portaveu de la CNT a Catalunya

Contrainformació feta per i per als treballadors/es

Subscriu-te!

www.soliobrera.org

C. Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

[L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans

subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

, reportatge

ALBERT GARCIA

“Que la crisi la paguin els rics”

FOTOGRAFIA:
Eloy de Mateo

TEXT:
Jesús Rodríguez

Prop de 200 persones es van concentrar a la plaça del Mercadal de Reus –i van arribar fins a la plaça Prim, on hi ha les oficines de nou bancs i caixes d'estalvis– i una quarantena més es van mobilitzar a la Rambla Nova de Tarragona amb motiu de la jornada internacional de lluita anticapitalista convocada el dissabte 15 de novembre. Sota el lema *La crisi, que la paguin els rics*, es van fer una vintena de concentracions a Catalunya i al País Valencià. Els actes es van estendre fins a 75 punts de l'Estat espanyol. Com a resposta a la trobada mundial de caps d'Estat celebrada a Washington amb l'objectiu de “refundar el capitalisme”, també es van desenvolupar protestes arreu del planeta, des de Melbourne fins a San Francisco, passant per ciutats d'arreu d'Europa i de l'Amèrica del Sud.

A Girona, una setantena de persones es van aplegar al Pont de Pedra, la majoria d'elles pertanyents a les plantilles de Torrespapel i Aconda, empreses afectades per expedients de regulació. També hi van participar la Coordinadora d'ONG solidàries i el centre social La Màquia. A Lleida la protesta es va fer en forma de cassolada a la plaça de la Catedral. Una quarantena de persones convocades per la recentment batejada Assemblée Popular Anticapitalista van fer soroll, van cridar i van cantar durant una bona estona.

A Barcelona, el 13 de novembre, cinc militants de Maulets vestits amb granotes de color taronja van protagonitzar un encadenament simbòlic davant la seu central de La Caixa (foto esquerra), a l'avinguda Diagonal. Els activistes van desplegar una pancarta i van marxar pocs minuts després.

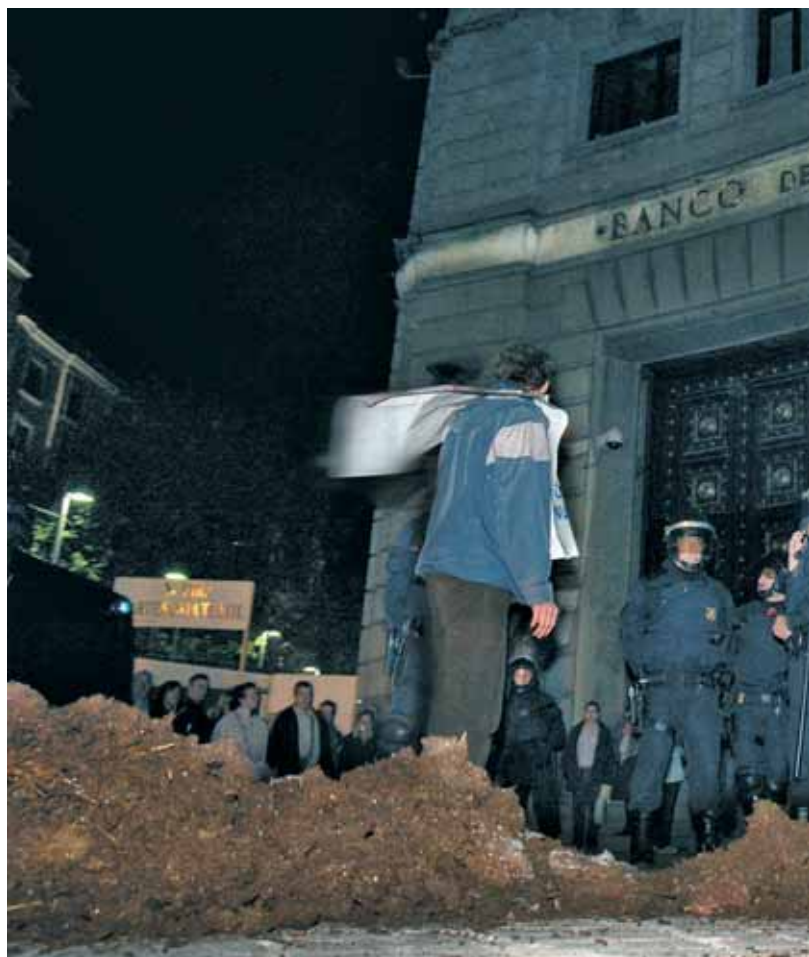
La marxa més multitudinària del 15N, però, es va fer a Barcelona (resta de fotografies). Prop de 4.000

persones es van concentrar al centre de la plaça de Catalunya i, des d'un camió amb megafonia, es van fer una quinzena de parlaments. Delegats i treballadors de nombroses empreses –Nissan, SEAT, Jardiners Sant Just, Delphi, Tyco, T-Systems– en perill imminent d'acomiadaments massius es van dirigir al públic per fer una crida a la mobilització. També es van fer parlaments des de l'àmbit de les lluites locals, de gènere i de la migració.

Tot seguit es va iniciar una manifestació que va rodejar la plaça, va enfilar la ronda i va tornar a la plaça pel carrer Pelai, fins arribar al Portal de l'Àngel. Davant la seu central del Banco de España, es van abocar tres sacs de fems, moment en què els Mossos d'Esquadra van colpejar diversos manifestants per evitar que s'apropessin a la façana de l'edifici bancari.

Diversos furgons policials van tensar la situació encenent les sirenes i van provocar la dissolució de part de la marxa. Unes tres-centes persones van prosseguir passeig de Gràcia amunt fins a les portes de la Borsa de Barcelona tot cridant: *Al capitalisme no se'l reforma, se'l destrueix*. Una vintena de persones van fer talls de trànsit esporàdics a la Gran Via i, posteriorment, es va donar per acabada la protesta.

Poc després, va arribar la notícia que un manifestant havia estat detingut al metro. Agents de paisà el van aturar dins un vagó, acusant-lo de desordres públics. El van conduir a la comissaria de les Corts. Prop de cinquanta activistes de la CAJEI (col·lectiu on militava el jove) s'hi van concentrar fins a la matinada. Megàfon en mà i amb crits de suport, van esperar que l'advocada confirmés que passaria la nit al calabós. L'endemà va ser traslladat als jutjats i a mitja tarda va quedar en llibertat amb càrrecs.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · EL SISTEMA BANCARI GUANYA MÉS DINERS QUE ELS QUE OFEREIX EL PLA DE RESCAT DE ZAPATERO

Els cinc grans bancs espanyols guanyen més de 15.000 milions d'euros en un any

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

El pla de rescat financer del govern espanyol concedirà avales per un import màxim de 100.000 milions i un fons especial d'ajuda de 30.000 milions per la injecció de líquid dels bancs i caixes amb seu a l'Estat. Seguint la línia dels governs de dretes de la Unió Europea -Alemanya, França, Holanda, Bèlgica- i dels laboristes del Regne Unit, l'executiu de José Luís Rodríguez Zapatero fa un mes va decidir garantir tots els deutes que contreguin a partir d'ara els bancs. A més, el Ministeri d'Economia podrà adquirir títols d'entitats -com els anomenats actius tòxics- per reforçar els recursos propis. Tot i això, el ministre espanyol d'Economia, Pedro Solbes, no vol sentir a parlar de *recapitalització* dels bancs ni, molt menys, de *nacionalització*.

El nombre de persones reconegut oficialment que -perquè no poden o perquè no volen- decideix deixar de pagar els seus crèdits s'ha duplicat durant l'últim any

Però, el sistema bancari espanyol necessita aquesta ajuda? Això no ho sabrem mai perquè els comptes són realment opacs. Hi ha entitats amb problemes de liquiditat enormes -com Caixa Penedès, Caixa Laietana o Caixa Manresa, segons els experts-, però la gran banca continua guanyant xifres estratosfèriques. Els cinc grans de la banca espanyola -Santander, BBVA, Caja Madrid, La Caixa i Banc Popular- van guanyar fins a 15.096 milions d'euros els nou primers mesos de l'any, la meitat de la xifra total del pla de rescat de Zapatero. Els beneficis totals es van reduir un 1,6% respecte l'any anterior, però, en canvi, el benefici recurrent (el purament bancari) va augmentar un 12,8% respecte el 2007. Els bancs, a més, han decidit blindar-se contra la crisi, augmentar les seves provisions i tancar l'aixeta al crèdit, sobretot a l'hipotecari.

El benefici bancari de La Caixa va ser de 1.571 milions d'euros -un 7% més- només durant els nou primers mesos de l'any. El benefici net consolidat va baixar un 14%, ja que va destinar 225 milions d'euros provinents d'ingressos extraordinaris íntegrament a provisions. Tanmateix, l'entitat catalana presidida per Juan María

Els que guanyen amb la crisi					BENEFICIS DE LES GRANS EMPRESSES ESPANYOLES			
BANCS I CAIXES					(del gener al setembre de 2008)			
	Banco Pastor	170 milions	+10,3%			ACS	1.705 milions	+34,8%
	BBVA	4.321 milions	+ 9,1%			Abertis	541 milions	-3%
	Santander	6.935 milions	+ 5,5%			Indra	140 milions	+31%
	La Caixa	1.571 milions	+ 7%			TeleCinco	228 milions	-13%
	Caja Madrid	1.126 milions	-11,1%			Antena 3	71 milions	-6,5%
	Banc Sabadell	762 milions	+ 26,1%			Prisa	207 milions	+41,9%

L'atur a l'Estat espanyol
(del gener a l'octubre de 2008)

Increment de 769.000 aturats (+37,5%)
Total: 2.818.026
Taxa d'atur: 11,4%

(Font: Ministeri de Treball i Immigració)

Nin, una de les caixes més importants d'Europa i amb accionariat a desenes d'empreses, va presumir de disposar de 26.491 milions de liquiditat en caixa, acostant-se així a la xifra que el govern de Rodríguez Zapatero vol injectar al sistema bancari espanyol.

Pel que fa al marc bancari estatal, el Santander va tornar a liderar els beneficis amb 6.935 milions guanyats en nou mesos, un 5,5% més. En plena crisi, el banc espanyol va decidir aprofitar les vaques flagues d'altres per sortir a comprar: va injectar 1.270 milions d'euros a la seva filial al Regne Unit, Abbey, i va comprar el 100% de Sovereign, un banc amb problemes als Estats Units. Per la seva banda, el BBVA, en segon lloc, va aconseguir uns 4.500 milions sense tenir en compte els guanys extraordinaris, un 9% més.

Morosos, l'enemic públic

Ara bé, les entitats financeres segueixen tenint a l'horitzó el dubte de la morositat (vegeu l'entrevista a Enric Duran, conegut com a *RobinBank* o l'estafador solidari, a la Indirecta). El nombre de persones reconegut oficialment que -perquè no poden o perquè no volen- decideix deixar de pagar els seus crèdits s'ha duplicat durant l'últim any. Als grans bancs, que generalment tenen una xifra insignificant a causa de la seva política d'aixeta tancada, la xifra va ser de l'1,63% (Santander), l'1,54% (BBVA) i

el 2,19% (Banco Popular). A les caixes d'estalvi, la situació és pitjor. La Caixa ha passat del 0,41% de l'any passat a un 1,69% de morosos i Caja Madrid el va multiplicar per cinc i va passar del 0,71% fins al 3,57% -entre ells, els 1.000 milions d'euros que els deu la immobiliària Martinsa Fadesa.

Els beneficis de les empreses de l'Ibex-35 en els primers nou mesos de l'any, ja amb l'economia en recessió, mostren que la crisi va per 'barris'

Precisament el promotor Fernando Martín ha guanyat milions i milions d'euros aquest any, tot i que el juliol va dur Martinsa Fadesa al major concurs de creditors -antiga suspensió de pagaments- de la història de l'economia estatal. Tanmateix, set mesos abans, el 31 de desembre de 2007, segons va informar el diari *Público*, l'expresident del Real Ma-

drid va firmar l'acta general de dues de les seves empreses per repartir-se a si mateix i a la seva família uns dividends per valor de 138,8 milions d'euros. La festa d'aquell cap d'any devia ser grossa a casa de Fernando Martín.

Beneficis multimilionaris

La crisi estrena, però no ofega. Almenys no ofega igual a tothom. Les grans empreses espanyoles i catalanes han notat la crisi en la reducció del consum, però la gran majoria d'elles encara la veuen passar de lluny. Els beneficis multimilionaris de les empreses de l'Ibex-35 en els primers nou mesos de l'any, ja amb l'economia del país en recessió, demostren que la crisi va per 'barris'. Un exemple entenedor seria la concessionària d'autopistes Abertis, participada per La Caixa i ACS: mentre el trànsit a la seva xarxa de carreteres baixava un 2,6%, els ingressos de la companyia creixien un 0,5%. Pel que fa al total del grup empresarial, Abertis perdía un 3% respecte als beneficis de l'any passat, però el cas és que continuava guanyant 541 milions d'euros l'any. Un altre cas seria el de la constructora ACS, que aquest any ja ha guanyat més de 1.700 milions -tot i l'enorme crisi de la construcció- gràcies a les seves inversions a Iberdrola, Unión Fenosa i empreses de la construcció a l'Amèrica Llatina.

Precisament Iberdrola ha estat una de les empreses que ha obtingut més beneficis aquest any. L'elèctrica

va guanyar un 58% més gràcies als beneficis aconseguits amb les energies renovables -altament subvencionades- i el negoci internacional. La companyia presidida per Ignacio Sánchez Galán va guanyar 2.418 milions d'euros i pretén sumar 3.500 milions més d'aquí al 2010. Mentrestant, el panorama és cada cop més desolador per l'economia catalana. Actualment, la petita i mitjana empresa suma centenars de tancaments cada mes, els expedients de regulació d'ocupació s'acumulen sobre la taula del Departament de Treball i la llista de l'atur a Catalunya augmenta diàriament en centenars de persones i ja arriba a una xifra de l'11,6%.

L'escàndol de Nissan

Un dels expedients de regulació més polèmics i, segons el propi govern català, injustificats dels últims mesos ha estat el que va presentar la transnacional japonesa Nissan la setmana passada. El fabricant de vehicles fa anys que obté beneficis multimilionaris, té fàbriques arreu del món i els seus cotxes són a la llista dels més venuts a Europa i a l'Àsia. A més, segons denuncien els sindicats, l'empresa japonesa ha rebut subvencions de més de 40 milions d'euros de la Generalitat de Catalunya per mantenir la fàbrica de la Zona Franca a Barcelona. Tanmateix, l'empresa, adduint un suposat descens de la rendibilitat, ara vol acomiadar els més de 1.600 treballadors de la seva planta catalana.

, així està el pati

MÓN · LES AJUDES PÚBLIQUES POSEN EN ENTREDIT LES PRIMES PER DIRECTIUS, ELS SOPARS DE LUXE I ELS SALARIS D'ESCÀNDOL

La UE i els EUA invertiran per salvar els bancs que han provocat la crisi

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

En plena crisi financera, el banc belga-holandès Fortis va decidir gastar-se 150.000 euros per convidar el seus 50 agents més importants a un banquet al restaurant més car de Mònaco, el *Louis XV* de l'Hotel París. El sopar es va produir només uns dies després de la venda del banc al grup francès BNP Paribas i dels ajuts rebuts per part dels governs del Benelux. El propi primer ministre belga, Yves Leterme, va haver de demanar al director general del banc -dimitit després d'ocupar el càrrec tres mesos- que almenys renunciés a cobrar una prima de cinc milions d'euros per l'acomiadament.

Els mateixos dies, però a l'altra banda de l'Atlàntic, els directius de l'asseguradora AIG van pensar que la millor forma d'oblidar les penúries de la crisi era pagar-se una setmana de vacances en un *resort* de luxe a Califòrnia amb diners de l'empresa. Poc abans d'aquesta escapada, l'asseguradora havia rebut una injecció de 85.000 de dòlars procedent de les arques de la Reserva Federal per garantir la seva liquiditat i salvar-la de la fallida. "És una pràctica habitual de l'empresa premiar els seus millors executius per la

seva feina", va explicar un portaveu de la companyia. I com a afegit, el màxim executiu d'AIG va abandonar l'empresa el mes de juny i va rebre una indemnització de disset milions d'euros.

Els blindatges de directius també han estat escandalosos a l'Estat espanyol durant els últims anys: Àngel Corcóstequi i José María Amusátegui (Banc Santander) van cobrar 108 i 56 milions d'indemnització respectivament quan van ser acomiadats després d'una fusió bancària. Alfonso Cortina (Repsol) va rebre quasi vint milions com a agraïment pels serveis prestats. I, per últim, el número dos del PP a les darreres eleccions espanyoles, Manuel Pizarro (Endesa), va emportar-se uns dotze milions abans d'entrar a la política, segons dades publicades a *El País*.

Al mateix temps, el pla de rescat financer llançat pels Estats Units i la Unió Europea comportarà una despesa de milions d'euros de les arques públiques per salvar les empreses més irresponsables de l'última dècada. Però, abans que res, cal fer-se algunes preguntes: aquests milions d'euros serviran per finançar empreses que han tingut beneficis multimilionaris durant els últims exercicis? Serviran per finançar unes empreses que, arran de la seva avarícia, han arribat a

una situació de bancarrota? O, per últim, s'invertiran per arreglar el desastre causat pels alts directius que han guanyat milions després de portar la seva empresa a la fallida?

Feta la llei, feta la trampa

Un exemple d'aprofitament de la crisi en benefici propi és el d'American Express. La setmana passada, el gegant nord-americà de les targetes de crèdit es va convertir en un banc "per procés

Directius d'empreses cobren més de 669.000 euros l'any

extraordinari" per poder rebre les ajudes del pla de rescat de George Bush, 560.000 milions d'euros. L'empresa rebra les ajudes just després d'haver anunciat una retallada de 7.000 llocs de treball de la seva plantilla. Abans no era un banc perquè aquests estan supervisats per l'autoritat monetària del país i American Express preferia no sotmetre's a cap control. Durant els últims mesos, les antigues empreses d'inversió Goldman Sachs i Morgan Stanley també han fet aquest canvi. I alguns bancs també han aprofitat la situació de crisi per treure'n profit i comprar altres empreses fallides a preu de saldo. Un exemple és el gegant nord-americà JP Morgan que va adquirir el Bear Stearns per uns mòdics 236 milions d'euros, tot i que només la seu de l'entitat, abans de la crisi, ja costava uns 1.100 milions.

Els sous de luxe, il·legals?

Els directius de nombrosos bancs i asseguradores han cobrat xifres desme-

surades els últims cinc anys, gràcies a un sistema de retribució que incentiva la presa de riscos per aconseguir resultats a curt termini. Les accions de les companyies pujaven i ells guanyaven cada dia més diners, mentre els desequilibris en els balanços de les empreses s'agreuaven cada cop més. Ara, però, el somni de guanyar i guanyar infinitament s'ha acabat i els governs dels Estats Units i la Unió Europea han sortit ràpidament a ajudar empreses insostenibles amb la injecció de milions d'euros per por que es generés un col·lapse absolut de l'economia. Tanmateix, alguns partits polítics de l'esquerra europea -a Catalunya, ICV i EUiA, per exemple- ja han demanat identificar i buscar els culpables.

Un dels debats oberts és si l'Estat ha de tenir control sobre els salaris de luxe d'alguns directius de les companyies que han rebut diners públics. Les xifres poden ferir sensibilitats: Richard Fuld, president de Lehman Brothers, empresa en fallida, cobrava 13.000 euros l'hora. Els directius d'empreses de Wall Street -el gran mercat financer mundial amb seu a Nova York- s'enduïen sous 275 cops més grans que els dels treballadors de les mateixes empreses. Davant d'això, el govern d'Alemanya ha limitat els salaris dels grans directius a un màxim de 500.000 euros anuals en casos com el de les empreses rescatades Hypo Real Estate o el Commerzbank. Aquests bancs van demanar un pla de rescat, tot i que l'any passat els seus consellers delegats van guanyar 4,2 i 3,2 milions d'euros, respectivament. Limitacions similars, com els para-caigudes d'or (contractes blindats) o les pagues variables, han estat introduïdes pel govern britànic de Gordon

Brown o pel Departament del Tresor dels Estats Units.

En canvi, a l'Estat espanyol, l'ajuda oferta pel govern de Rodríguez Zapatero als bancs i caixes no conté aquest tipus de contrapartides limitadores. El fons creat per alleugerir les necessitats de liquiditat d'aquestes grans empreses no permet que el govern espanyol tingui un seient a les reunions del consell d'administració de les companyies salvades. A Holan-

American Express es va convertir en un banc "per procés extraordinari" per poder rebre les ajudes del pla de rescat de George Bush

da, per exemple, on ING ha rebut una injecció de 10.000 milions, el govern entrarà a formar part de l'accionariat i podrà decidir sobre les despeses dels directius i les noves inversions de l'entitat.

Segons dades de la Comissió Nacional del Mercat de Valors, a l'Estat espanyol, els consellers delegats d'empreses de l'Ibex 35 s'emporten una mitjana de 542.000 euros anuals, un 55% més que l'any 2004. Els alts directius encara guanyen més, uns 669.000 euros. La crisi, però, no sembla que faci abaixar aquests salaris estratosfèrics.

On són els gurus del neoliberalisme?

Ara els gurus del neoliberalisme s'amaguen. Alguns, com el president de la Reserva Federal dels EUA entre 1987 i 2006, Alan Greenspan, han hagut d'assumir els seus errors davant la Cambra de Representants. Els congressistes nord-americans, gens sospitosos de ser

comunistes, van retreure a Greenspan que posés per davant els seus ideals desreguladors i neoliberals davant l'amplitud i la severitat d'una crisi que es veia venir fa anys. "Estic commocionat", és l'únic que Greenspan -ara fora de joc- va encertar a dir el passat 23 d'octubre.

, roda el món

BALCANS • LES TENDÈNCIES NACIONALISTES RADICALS I LES TENSIONS ÈTNIQUES CONTINUEN A DIA D'AVUI

Bòsnia i Hercegovina: la ferida oberta

Andreu Jerez
Bòsnia i Hercegovina

El pròxim desembre es compliran tretze anys de la firma de l'acord de pau de Dayton que va suposar la fi de la guerra dins la guerra, és a dir, de l'enfrontament armat a tres bandes entre bosnians musulmans, serbobosnians i croats a Bòsnia i Hercegovina. Una guerra bruta i sagnant que, emmarcada en un conflicte de nivell balcànic entre els països sorgits de la dissolució de l'Estat iugoslau, va deixar 150.000 morts i un milió i mig de persones refugiades. Han passat tretze anys des que el soroll de les armes lleugeres i els morters va desaparèixer dels carrers i els camps de Bòsnia, però la guerra continua sense estar tancada, perquè la ferida resta oberta.

Lluny de l'actualitat

Bòsnia i Hercegovina ja gairebé no és notícia. El país balcànic només provoca titulars a les portades dels diaris i informatius arran de les detencions estrella, com la de Radovan Karadzic, exlíder serbobosnià i més que probable criminal de guerra que s'enfronta a un procés davant del Tribunal Penal per a l'Antiga Iugoslàvia de l'Haia. En canvi, quan a començaments d'octubre passat els ministres d'Exterior de la Unió Europea van decidir reduir considerablement els efectius de la missió de pau de l'EUFOR al país balcànic, els diaris que van informar sobre l'assumpte ho van fer amb un breu o mitja columna. Potser només l'eco de les armes lleugeres i els morters convertirien de nou Bòsnia en notícia.

“No ens disparem però la situació política continua essent la mateixa”

El país es recupera lentament de la guerra civil. És difícil passejar pels carrers de la capital, Sarajevo, sense veure façanes amb forats de bala o fins i tot grans esvorancs d'artilleria pesada. Més de tres anys d'enfrontament armat que van marcar psicològicament la població del país i que continuen condicionant la seva organització. Bòsnia i Hercegovina no és un Estat a l'ús. Al seu interior, hi conviuen dues entitats paraestats: la República Srpska i la Federació Bosniana. La primera concentra la major part de la població serbobosniana ortodoxa, mentre que a la segona hi conviuen croats catòlics i bosnians musulmans. Ambdues entitats es netegen les ferides mentre s'observen de reüll.

Els records de la guerra són ben presents a la ciutat de Sarajevo

Nebojsa Savija-Valha és director de l'ONG Nansen Dialogue Center, una associació d'origen noruec que treballa en l'àmbit del diàleg interètnic, la mediació i la reconciliació a gran part dels països de l'antiga Iugoslàvia. Nebojsa confirma l'agudització d'aquest procés de concentració de la població civil segons criteris ètnics: "Actualment, entre el 60% i el 70% de la població de Sarajevo és musulmana. Aquest mateix procés s'està donant a la República Srpska, però amb la població serbobosniana. Si ens fixem en el nombre de mesquites que s'han construït durant els últims anys a Sarajevo i el seus voltants, ens adonem de quina és la comunitat que domina la capital. Un altre exemple: els directors d'institucions públiques i els professors d'universitat són tots pràcticament musulmans bosnians. Mentrestant, Banja Luka, la capital de la República Srpska, s'està convertint en una ciutat poblada quasi exclusivament per serbobosnians i la part oest de Mostar en la capital dels croats. Aquesta tendència respon al repartiment del poder entre les elits de les diferents comunitats. Aquesta situació és un gran obstacle per la recon-

ciliació de la població bosniana". És l'anomenada *etnocràcia*. Queden lluny, doncs, els anys de barreja i convivència.

A l'altra banda de la frontera

República Srpska significa República Sèrbia en serbocroat. Són les restes del somni de Radovan Karadzic d'annexionar bona part de l'actual territori bosnià al projecte de la Gran Sèrbia. Tot i que la República Srpska pertany oficialment a l'Estat de Bòsnia i Hercegovina, el visitant té la sensació d'estar a un territori que *de facto* pertany a Sèrbia. Les banderes del país veï penegen a carrers i balcons i gran part dels cartells i senyals estan escrits en alfabet ciríl·lic. No hi ha senyal de la bandera oficial bosniana.

Mehmed Bradaric és un exmestre de l'escola de secundària de Foca. Quan va esclatar la guerra va fugir amb la seva família a l'enclavament de Goradze, dominat per tropes musulmanes. La seva dona i el seus fills es van exiliar a Alemanya, però Mehmed va decidir quedar-se al seu país per documentar el que estava passant. Va aguantar fins l'abril de 1993, quan va decidir reunir-se amb la família. De les notes que Mehmed va fer sobre paquets de cigarrets buits va

nèixer un llibre en forma de diari. A Mehmed no li agrada parlar sobre la guerra, però la seva conversa sempre acaba desembocant-hi: "Quan donava

A Sarajevo gairebé tota la població és musulmana, a Banja Luka és serbobosniana i a l'oest de Mostar, croata.

classes abans del conflicte, explicava als meus alumnes la història de l'apartheid de Sud-àfrica. Això és el que tenim ara en aquesta ciutat. Si demano feina, sempre arriba el moment en què l'empresari o el funcionari em pregunten on vaig ser o què vaig fer durant la guerra. La moral dels bosnians musulmans que van tornar és cada vegada més baixa. A Foca, en concret, i a la República

Srpska, en general, és necessari que la gent entengui que la guerra ja és part del passat. El més dur de tot és la pressió psicològica a la qual estem sotmesos. S'ha d'admetre que aquesta pressió també la pateixen els serbis que es van quedar a la Federació. Si volem construir una autèntica societat multicultural, multiètnica i multireligiosa no pot ser que jo, com a mestre d'escola, només pugui donar classe a nens musulmans".

Ara Mehmed ho té difícil per fer la seva feina. Com a musulmà, no és acceptat pel sistema educatiu públic de la República Srpska. Així les coses, Mehmed treballa per l'associació City Association of Returnees of Foca, que lluita pels drets dels bosnians musulmans del municipi. Tot i això, Mehmed no es resigna i es nega a deixar una ciutat que considera seva.

Sistema etnocràtic

Després del que va passar durant la guerra, costa de creure que la societat bosniana s'estigui reorganitzant segons criteris ètnics i religiosos. Però les tendències electorals llancen llum sobre les arrels d'aquest procés. Segons Nebojsa Savija-Valha, de l'associació

ANDREU JEREZ

, roda el món

ANDREU JEREZ

ANDREU JEREZ

Nansen Center Dialogue: “Després de la guerra, les tendències més nacionalistes de cada comunitat es van organitzar políticament. Les elits van continuar creant por i desconfiança entre la població civil. També s’ha de tenir en compte l’organització patriarcal dominant a les zones rurals, una mena de sistema social tribal en el qual el patriarca –el pare de família– continua jugant un rol polític. Això queda en evidència a les eleccions, que pràcticament són una forma de censar la població. A Bòsnia existeix una organització etnocèntrica de la societat segons la qual la ciutadania no s’orienta pels seus interessos de classe o ideològics a l’hora de depositar el seu vot, sinó per la por que les altres dues comunitats aconseguixin més poder que la seva”.

Així doncs, tretze anys després de la guerra, en lloc d’anar sanant, la ferida bosniana sembla que es va gangrenar poc a poc. Així, és inevitable preguntar a Nebojsa sobre la possibilitat d’una nova guerra en un futur pròxim. “L’obstacle fonamental per endegar una nova guerra és la manca de recursos: els exèrcits de Bòsnia –on hi ha uns 15.000 soldats en total–, Croàcia i

Sèrbia estan completament exhausts. Si l’exèrcit serbi hagués estat en bones condicions, aleshores Kosovo no hauria aconseguit la independència d’una manera tan senzilla i ràpida. La pressió internacional i el cansament de la població civil són els dos altres obstacles. En aquest moment, no ens desapareix ni ens matem, però la situació política, el substrat de desconfiança entre les comunitats, continua essent el mateix. D’alguna manera, la guerra encara no ha acabat”.

Nebojsa, que es declara ateu militant, afirma que moltes vegades sent Bòsnia com un país estrany que cada vegada tendeix més clarament cap al reforçament de les estructures ètniques i religioses. El treballador social és pessimista respecte al futur de Bòs-

nia i afirma que la incertesa és l’única seguretat per la pròxima dècada: “Tinc por del futur. Ni l’existència de l’Estat bosnià no està assegurada. L’actual situació fa impossible l’entrada de Bòsnia i Hercegovina a la Unió Europea, encara que això ens donaria l’estabilitat política que ara no tenim. De totes maneres, és impossible predir què serà de nosaltres durant els pròxims deu anys”.

Ljiljeta Goranci és metge de formació, però la vida i la guerra la van portar a treballar com a periodista per l’agència Associated Press directament des de Sarajevo, on va viure vuit mesos: “Després de l’inici de la guerra, la meua generació va perdre la seva identitat iugoslava. Va ensorrar-se tot allò en el que havíem crescut, el país on havíem crescut i ens havien educat. Tretze anys després de la fi de la guerra, molts parlen d’una societat secularitzada que no existeix en absolut. Bòsnia està tornant al clan, a l’ètnia, a la tribu. Pateixo pel futur dels meus fills: com a atea, no vull que ells hagin de viure en un país dominat per un credo, per una religió, per una sola forma d’entendre la vida i la societat”.

“No pot ser que com a mestre només pugui donar classe a nens musulmans”

GALIZA · DESPRÉS DE MÉS DE TRES ANYS DE PRESÓ

Alliberen dos presos gallecs

Giana Gomes i Ugio Caamacho al judici

Àngelo Pineda
Galiza

El presos polítics gallecs Ugio Caamacho i Giana Gomes van ser alliberats la setmana passada després de passar més de tres anys tancats a diverses presons espanyoles. Arran del judici que es va celebrar els dies 3 i 4 d’aquest novembre, l’Audiència Nacional espanyola va imposar una pena de tres anys a Giana Gomes, que ja portava més temps de presó preventiva que l’estipulat a la sentència. Per la seva part, Ugio Caamacho va ser condemnat a quatre anys i nou mesos. Com que ja havia complert més de la meitat de la condemna establerta en règim de presó preventiva, va quedar en llibertat el dia 12 de novembre (dos dies després de Giana).

Ambdós havien estat acusats de la col·locació d’un artefacte explosiu a la seu central de Caixa Galícia, a Compostel·la, el 23 de juliol de 2005, coincidint amb les proximitats del Dia da Pátria Galega, tot i que només Ugio havia reconegut participar en aquesta acció. La resolució va ser una sorpresa per tothom, ja que el fiscal va demanar 21 anys de presó per Ugio i 19 per Giana. Una sorpresa

Ambdós havien estat acusats de la col·locació d’un artefacte explosiu

que es va afegir a l’alegria per l’obtenció de la llibertat del pres corunyes Carlos Cela Seoane fa tres setmanes, després de nou mesos de presó preventiva per la seva vinculació a Socors Roig. Tot i això, dos independentistes gallecs, Santiago Vigo i Jose Manuel Sanches, detinguts durant una operació el desembre passat romanen encara a la presó.

Criminalització de l’AMI

Durant el judici, alguns dels testimonis de l’acusació van intentar involucrar l’Assembleia da Mocidade Independentista (AMI) en els fets, qualificar-la d’hereva de l’Exèrcito Guerrilheiro do Povo Galego Ceive (EGPGC) i, fins i tot, relacionar-la amb ETA mitjançant una prova inversemblant aportada per la fiscalia. Precisament, el fiscal va reconèixer el caràcter polític del judici i va argumentar que la pertinença a l’AMI era la raó per la qual els acusats havien estat jutjats a l’Audiència Nacional espanyola i no en una audiència provincial a Galiza.

El fiscal va reconèixer el caràcter polític del judici

Amb aquesta sentència, s’acaben tres anys i tres mesos de dispersió penitenciària, d’actes de solidaritat i, fins i tot, un intent de fuga de la presó de Càceres per part d’Ugio Caamacho.

Rebudes populars

A Galiza, organitzacions antirepressives com Ceivar o la Plataforma Que Voltem a Casa han preparat rebudes populars per ambdós actives, com la que va tenir lloc a Vigo el dia 11 de novembre per rebre a Giana Gomes. La que va ser companya de cel·la de la presa catalana Núria Pòrtulas va agrair l’ample suport que va provocar el seu cas al si dels moviments socials gallecs. També va convidar les persones assistents a “no oblidar totes les persones que han estat a la presó i les que hi romandran fins que venem... i venguerem”.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA I TELEVISIÓ

La crisi fustiga els mitjans de comunicació

Zeta despatxarà mig miler de treballadors, Localia TV tanca i els diaris preveuen retallades

Enric Borràs Abelló

La crisi econòmica no deixa ningú al marge i els mitjans de comunicació no són cap excepció. Els grans grups del sector ja han començat a estrènyer-se el cinturó: el Grup Zeta ha anunciat que despatxarà mig miler de treballadors, Prisa diu que tanca Localia TV i els principals diaris del país preveuen retallades de pressupostos i de personal. Es tracta de mesures contundents que demostren la situació que viu el sector.

El Grup Zeta és propietari de diaris com *El Periódico de Catalunya* i *El Periódico d'Andorra*, a més de publicacions com la revista *Interviú*, el diari esportiu *Sport* o, fins i tot, l'editorial Ediciones B. Es tracta d'un

grup ben consolidat però, tot i això, ja ha anunciat que durà a terme un pla de viabilitat que preveu acomiadar 533 treballadors dels prop de 2.300 que té en plantilla. Zeta ja fa temps que cerca comprador i a l'estiu va estar a punt de vendre les capçaleres a l'empresari d'Extremadura Alfonso Gallardo, tot i que no van passar d'un preacord. Llavors, una bona part de la plantilla ja es va manifestar en contra de la venda per por de perdre la feina.

El grup Prisa, propietari de mitjans com *El País*, la Cadena SER i el Canal+, és un dels principals grups de comunicació que actuen al país, però l'anunci del tancament de Localia TV significa la retirada del mercat de les televisions locals i l'acomiatament d'entre 250 i 300 tre-

balladors. Localia TV emet a bona part del país, des d'Alacant a Palma, passant per Barcelona, Castelló o València. Prisa ha anunciat que la decisió de tancar Localia TV és una resposta davant la davallada d'inversió publicitària, la saturació de llicències de Televisió Digital Terrestre i l'arbitrarietat política en la concessió de llicències. Sigui com sigui, l'apagada analògica tampoc presagia un gran futur pel sector de la televisió perquè preveu el funcionament de molts més canals que no els que hi ha ara i, per tant, els ingressos publicitaris -que es redueixen arran de la crisi- s'hauran de repartir entre més boques.

Per la seva banda, altres diaris com *La Vanguardia*, l'*Avui*, *El Punt* i *El Mundo* preveuen retallades de

mig centenar de periodistes en plantilla pel cap baix i, en alguns casos, de més de cent treballadors. Cada diari ho farà a la seva manera, però *El Punt*, per exemple, ja ha tancat les seues de les redaccions que no són a les principals capitals del Principat, de manera que els periodistes han de treballar des de casa o des de les redaccions centrals.

Els diaris s'han vist molt afectats per la crisi del sector immobiliari i de la construcció, uns dels principals inversors en publicitat a la premsa impresa. Els gratuïts també han resultat perjudicats per aquesta tendència a la baixa, que s'ha sumat al desgast causat per la lluita pel pastís publicitari, massa petit per un sector amb molta competència.

> Els treballadors d'IB3 protesten per l'externalització

Els sindicats que apleguen els treballadors d'IB3 Ràdio i els de les empreses privades que subcontracta la ràdio pública de les Illes han convocat una vaga a partir del dia 24. El 18 de novembre els treballadors d'IB3 Ràdio i Televisió a Menorca ja van escridassar Francesc Antich a causa de la incertesa laboral i no és la primera protesta que organitzen els treballadors de la cadena. La majoria de treballadors es queixen de les condicions laborals de les empreses per qui treballen, subcontractades per IB3 per omplir de continguts les emissions de la cadena. A la subcontractació, s'hi ha sumat la retallada de pressupostos previstos per l'any 2009, que implica acomiadar desenes de treballadors. Es preveu que el 28 de novembre es farà el judici contra IB3 Ràdio i la productora SBT, acusades de cessió il·legal de treballadors pel Sindicat de Periodistes. El portaveu del comitè d'empresa d'SBT, Sebastià Sabater, diu que els periodistes que protesten pateixen represàlies per part dels directius i que s'arrenquen els cartells de convocatòries d'assemblees del taulell d'anuncis. EBA

INTERNET

Un tribunal alemany bloqueja Wikipedia.de durant quatre dies

El diputat Lutz Heilmann l'havia denunciada arran d'un article que considerava ofensiu

Enric Borràs Abelló

L'audiència provincial de Lübeck (Alemanya) va bloquejar, de divendres 14 de novembre a dilluns 17, la pàgina inicial de la Wikipedia en alemany, Wikipedia.de. El bloqueig es va fer d'acord amb una ordre judicial cautelar arran de la denúncia del diputat Lutz Heilmann, que es queixava d'algunes de les afirmacions publicades a l'article sobre ell que apareix a la Wikipedia alemanya. Heilmann, diputat del partit Die Linke, va denunciar la fundació Wikimedia Deutschland per les informacions publicades, segons les quals

no va arribar a acabar els estudis universitaris i havia participat en un negoci de pornografia en línia.

El bloqueig, però, no impedia l'accés a la informació publicada ni a la Wikipedia en alemany perquè el domini Wikipedia.de només era una redirecció a de.wikipedia.org, que pertany a la Fundació Wikimedia i s'allotja als Estats Units.

Alguns dels ordinadors des d'on es va editar l'article són del Parlament alemany, segons informa *Süddeutsche Zeitung*. I és que el diputat Heilmann té mala fama i és força polèmic dins del seu mateix partit arran d'un article del prestigiós setmanari *Der Spiegel* publicat l'any

2005 on es deia que Heilmann havia treballat de guardaespalles per la policia política comunista, la Stasi. Heilmann havia amagat aquesta informació al partit -fet que vulnerava la seva normativa- i es va haver d'enfrontar a una moció de censura, que va superar per tan sols cinc vots de diferència.

Sebastien Moleski, director de la Wikipedia alemanya, ha reconegut que l'article contenia diversos errors i afirmacions no demostrades, però també diu que el tancament de la pàgina ha desencadenat una onada de solidaritat entre els usuaris. De fet, Lutz Heilmann, en un comunicat, va arribar a demanar

disculpes als internautes per les molèsties i va intentar justificar les accions legals contra la Wikipedia alemanya dient que només volia que no es diguessin falsedats.

L'acció digital ha desencadenat la polèmica sobre la censura a Internet i les accions de protesta de molts internautes però, alhora, ha fet que es tornessin a posar en dubte les eines col·laboratives com la Wikipedia on, a vegades, es publica informació no contrastada o fins i tot falsa tot emparant-se en l'anonimat. Sigui com sigui, Lutz Heilmann segurament ha aconseguit una publicitat que hauria volgut evitar.

> El president del CAC explica les adjudicacions

El president del Consell de l'Audiodivisió de Catalunya (CAC), Josep Maria Carbonell, compareix dimecres 19 de novembre al Parlament per explicar el procés d'adjudicació de les freqüències de ràdio a Catalunya. Diversos grups de mitjans espanyols, com la COPE, s'han queixat perquè han perdut freqüències que ja gestionaven de manera provisional i alguns com NIA, relacionat amb Mediapro, no n'han aconseguit ni una. Aquests dies, el CAC ha estat atacat a pedrades de matinalada i fins i tot ha denunciat que, en un escorcoll, van trobar un micròfon.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda** 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | **Ràdio Línea IV** 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica** 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | **Ràdio Trama** 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos** 90.1FM Terrassa www.canagladajove.terrassa.net | **Ràdio 90** 101.4FM Olot www.r90.org | **Ràdio Klara** 104.4FM València www.radioklara.org | **Ràdio Malva** 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | **Ràdio Aktiva** 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | **Ràdio Mistelera** 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | **La Tele** 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | **Coettv** Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | **Gramenettv** Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestraball.coop

terra d'escudella

Per reserves truca al 93 422 16 13

C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

mooncop®

Copa Menstrual Reutilitzable

Laciatatinoisble

C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANTS. 93 298 99 47

dissabte 22 novembre 08

POP FESTIVAL

La Brigada Mazoni (acústic)
Plouen Catximbres
Plaça

ger
Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08010 Ribes, Garraf (Països Catalans)

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Barcelona, ciutat en mans del turisme

‘BCN Thematic Park’ documenta la realitat d’una ciutat dedicada als serveis, la indústria immobiliària i els grans esdeveniments

Imatges del documental ‘Barcelona Thematik Park’

Gabriel Boichat
cultura@setmanaridirecta.info

El 2007, més de set milions de persones van visitar Barcelona, fet que va generar un impacte econòmic, però també social i humà, sovint no contemplat. El resultat de tot això és una ciutat cada cop més tematitzada, on tot els esforços es dediquen a satisfer el turisme i la indústria immobiliària. El documental *BCN, Thematic Park*, dirigit per Marc Almodóvar, denuncia aquest model i les seves conseqüències nocives pels habitants del que es pot anomenar la Barcelona real.

No és el primer treball que ens mostra la cara menys coneguda del model de ciutat que vivim. Documentals com *En construcció*, de José Luis Guerin (2001), o *El forat*, de Falconetti Peña (2005), ja ens van mostrar les lluites veïnals davant d’una transformació agressiva de la ciutat que no només no té en compte la ciutadania, sinó que sovint busca expulsar-la dels seus barris. Històries personals i col·lectives que tenen com a fil conductor l’anomenat *model Barcelona* i que, en el cas del treball de Marc Almodóvar, té com a subjecte el turisme i els seus efectes.

Com explica Javi Leal, col·laborador en la realització de *BCN, Thematic Park*, el documental “intenta aportar una visió del que és invisible pels turistes, com la precarietat laboral, la

voracitat de les immobiliàries, la multiplicació d’hotels, etc.”. Una realitat que pren forma no tan lluny dels circuits turístics.

Però, què vol dir basar el creixement d’una ciutat en el turisme? Si ens quedem amb la propaganda de l’última campanya municipal que envaeix els carrers, vivim en una ciutat on es creen 65.000 llocs de treball gràcies a un fenomen que, durant tot l’any 2007, va portar més de set milions de persones a Barcelona, una dada que la converteix en la ciutat europea on ha crescut més el turisme aquests últims anys.

Però la dependència plena del turisme de masses també comporta dos processos que marquen la ciutat: museització i tematització. Segons afirma l’arquitecte Josep Maria Muntaner a l’article *La ciutat museu* (*La Vanguardia*, 19 de novembre de 2003), la museització sorgeix quan Barcelona entrega la seva zona

històrica –el barri gòtic– al turisme i a un progressiu embalsament. Per la seva part, la tematització és la conversió de Barcelona en la ciutat del modernisme, tot esborrant la seva memòria industrial i obrera.

“D’aquesta manera, es van elaborant entorns hiperreals que ofereixen al visitant una imatge depurada i concentrada del tema de cada ciutat. Això implica que els habitants reals es converteixin en comparses simpàtics i somrients d’un decorat”, en paraules de Muntaner. Així, els turistes –habitants per un dia– consumeixen la ciutat com si fos un parc temàtic i no un lloc on viuen persones. La ciutat esdevé, així, un gran espai comercial.

Per arribar fins aquí, s’utilitzen tècniques empresarials que han promocionat Barcelona com si fos una marca comercial com qualsevol altra. “Màrqueting urbà, una estratègia de promoció, venda i exportació,

l’objecte de la qual no és cap altre que la ciutat mateixa”, critica Manuel Delgado al seu llibre *Elogi del viant* (2005, Edicions 1984).

I afegeix: “Aquesta comercialització de la ciutat com a tal demana una certa lògica del gran esdeveniment, disposició d’oportunitats especials o successos mitjançant els quals Barcelona s’exhibeix”. I aquí tenim els Jocs Olímpics o el malaguanyat Fòrum de les Cultures com a part inseparable d’aquest *model Barcelona* basat en el turisme, els serveis i la promoció immobiliària.

Les conseqüències sobre els ciutadans són cada cop més greus, ja que tot el que no encaixi en els recorreguts turístics ha de desaparèixer o, com a mínim, invisibilitzar-se. *BCN Thematic Park* ho retrata amb un ritme vertiginós, lluny de l’estètica visual dels típics reportatges de denúncia social, generalment basats en plans llargs que mostren la crueta

de la realitat a partir del seguiment de la història d’un sol personatge. Aquí, les vivències se succeeixen amb la mateixa rapidesa i violència amb què es destrueixen llocs de feina, cases o somnis a la Barcelona real.

La precarietat laboral, la privatització dels espais públics o l’assetjament immobiliari acaben esdevenint el dia a dia de la ciutat. Però no es tracta de criminalitzar el turisme: “El turisme no és negatiu en si mateix, sinó la forma com es gestiona”, ens llança Javi Leal. Així doncs, es tractaria d’anar construint –en paraules de Muntaner– “un nou model urbà, metropolità i participatiu, amb autèntics processos d’intervenció (els costos del qual anirien a càrrec del municipi i no dels mateixos veïns) que siguin lliures i no manipulats, que tornin a bona part de la ciutadania la confiança perduda en les institucions i que permetin que les aspiracions dels joves trobin el seu lloc”.

Banda sonora d’At Versaris i Xerramequ

Roger Palà

BCN Thematic Park es completa amb una banda sonora elaborada per At Versaris i Xerramequ Tiquis Miquis, dos grups de Barcelona que, a través de les seves cançons, mostren l’altra cara de la realitat de la

ciutat i que són el complement musical més indicat per aquest documental.

El grup de hip-hop At Versaris ha compost un tema exclusiu per la banda sonora, titulat *Tourist you’re the terrorist*, on blasma els mals del turisme depredador. Unes bases elaborades pel DJ Bel,

que també s’ha encarregat de realitzar algunes de les instrumentals del documental des dels seus estudis Teatro Mágico. Els Xerramequ Tiquis Miquis també han participat del film i han realitzat diverses peces instrumentals des dels Trocant Estudis de Vallcarca.

‘BCN Thematic Park’

Any: 2008

Director: Marc Almodóvar

Es pot veure online a

www.bcntp.blogspot.com

Història d’una ciutat anunci que es converteix dia rere dia en el darrer parc temàtic del mercat internacional.

LIBRES

L'orgull de pensar

L'autor Xavi Sarrià s'endinsa en els paradisos i els malsons quotidians i globals

David Fernández
cultura@setmanaridirecta.info

Començant pel començament, només d'entrada, a en Xavi cal agrair-li que, a través de vint-i-dos contes, esdevingui de sobte una Hannah Arendt del sud dels nostres suds. Amb l'orgull de pensar d'ella i el convit a pensar-nos a totes; de furetejar en la insondable condició humana, capaç de l'horror i el sublim; de remoure les venes obertes de l'aldea global. De reivindicar que la vida -al shanty town, a la *banlieue*, a la selva colombiana o al centre d'internament de la Zona Franca de Barcelona- encara continua essent un virus de tendra propagació entre tanta mort orgànica, real i sistèmica. Quotidiana.

En el misteri del món de les llàgrimes, d'un paradís que mai vam conèixer, en Xavi burxa l'esperança allà on més cal: en la crueltat dels suburbis del món, en el buit del desert del real de les joventuts dels cinc continents. Amb *La Haine* per senyera i com a referent generacional compartit, cada conte certifica un compte carter: que allò important mai no és la caiguda sinó l'atterratge. Perquè és en la capacitat humana permanent de pensar i somniar -llavor de totes les utopies llaurades i totes les desobediències fèrtils que en la història són i han estat- on arrelen les històries hiper-realistes d'en Xavi. La història real d'un paradís arran de terra on cal tornar-se a aixecar un i mil cops malgrat les males caigudes i els aterratges dolorosos en caiguda lliure. Així és com el llibre recupera, des de la crueta d'un món embogit, l'esperança de tornar-se a posar dempeus, tot aprehenent la vida dels avis i les àvies que ens han llaurat tanta vida i lluita i han recarregat la motxilla i la consciència d'en Xavi de memòries inesborrables i rebel·lies sempre pendents.

El llibre recupera, des de la crueta d'un món embogit, l'esperança de tornar-se a posar dempeus

Si l'escala fosca del desig no té barana, la prosa d'en Xavi albira -amb Mahmud Darwix, el poeta dels poetes palestins- allò que es cova a les esclatxes clandestines d'un sistema d'exclusió: "Tenim allò que no us agrada: el futur". Vaig llegir el llibre d'un sol cop. Viatjant, atrapat per les històries calculadament enxarxades de la globalització, abduït per les cròniques d'un paradís que ja és infern. Al girar la darrera pàgina -entre els *Plas!*

Xavi Sarrià, autor del llibre

reiterats d'un zàping televisiu que colpejaven la farsa televisada d'una realitat només virtual- i quasi espontàniament, una dita del Marx més filosòfic i humanista em va donar la clau de volta per definir la galerada del llibre que tenia entre mans: "A la història, com a la natura, la podridura és el laboratori de la vida".

Per la mateixa podridura dels carrers del món on els personatges d'en Xavi -Pibe, Omar- han esdevingut reals al meu cervell. Desvetllant-nos dels maleïts silencis de sempre, dels imperdonables oblits quotidians, en Xavi aprofita un conte de contes que no és de fades per recordar-nos que la fragilitat dels somnis depèn del conreu quotidià. Que, amb Ovidi, tot comença en un mateix. I és aleshores quan crec que en Xavi la clava a la consciència i supera el dèficit d'allò que no ens van explicar mai a l'escola: que la vida anava de veres i molt seriosament. Massa seriosament per bandejar-la, menys-tenir-la i no celebrar-la encara, com a miracle quotidià, entre tanta podridura; com a únic paradís on la vida ja és -ella mateixa- la utopia més necessària.

Històries del Paradís

Autor: Xavi Sarrià
Edicions Bromera, 2008
Pàgines: 160

LIBRES

Anselmo Lorenzo, un proletari militant

Anselmo Lorenzo, un militante proletario en el ojo del huracan. Antología

Introducció, selecció i notes a càrrec de Francisco Madrid
Virus editorial
Barcelona, setembre 2008
317 pàgines

Roger Costa

Parlar d'Anselmo Lorenzo Asperilla és parlar del naixement de l'anarquisme a la península Ibèrica. La seva vida va transcórrer lligada al desenvolupament dels diversos moviments obrers a l'Estat espanyol. Nascut a Toledo el 21 d'abril de 1841, va formar part del primer grup que es va reunir amb Fannelli i que va formar el nucli de la Internacional a l'Estat. Les lluites intestines que la van portar a la dissolució el van enganyar a l'ull de l'huracà, en una posició tolerant i conciliadora entre anarquistes i marxistes que el va acabar marginant. Va declinar l'oferta de Paul Lafargue de presidir el nou partit obrer que es perfilava i que va acabar dirigint un altre internacionalista, Pablo Iglesias. Des d'aleshores, Anselmo Lorenzo es va dedicar plenament a la difusió de la cultura i les idees anarquistes. Va col·laborar en innombrables publicacions i

ateneus i a l'escola lliure de Ferrer i Guàrdia. Va redactar *El proletariado militante*, que durant molts anys va ser el llibre de capçalera dels anarquistes a l'Estat espanyol. Així mateix, va escriure unes memòries del seu pas per l'AIT, a Londres, d'on va sortir decebut: "Esperava ver grandes pensadores [...] y en su lugar hallé graves rencillas". Va ser empresonat durant el procés de Montjuïc i, abans de morir, l'any 1914, va poder assistir a la fundació de la CNT, recollint els fruits del seu treball.

L'historiador Francisco Madrid ha fet una bona recopilació comentada de l'amplíssima obra de Lorenzo, que ha publicat l'editorial Virus. El document inclou una entrevista a *El Liberal* de principis del segle XX i una selecció d'articles ordenats per temàtiques. Una bona manera d'acostar-se a la figura de Lorenzo per la gent que no coneixi al primer internacionalista llibertari de la península.

Els espais col·lectius de la memòria, a debat

'Espai urbà i democràcia' el 20 i 21 de novembre

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

El debat públic i social sobre la recuperació de la memòria col·lectiva de la nostra història més recent és obert. El Centre de Treball i Documentació (CTD) i el col·lectiu Desafectos de Barcelona han optat, però, per posar sobre la taula un element de discussió poc treballat fins ara: la recuperació, l'ús i la gestió dels espais col·lectius de la memòria. Sota el títol de *La ciutat i la memòria democràtica*, les jornades se celebraran el 20 i 21 de novembre a l'Auditori del Pati Manning.

La implicació de la societat civil
Un dels eixos principals dels debats girarà al voltant de la implicació de la societat civil en aquests espais recuperats. Museus, refugis, antics campaments militars i escenaris de batalles seran les cartografies per analitzar quin tipus de gestió han de tenir els indrets de la memòria democràtica i antifeixista. Seguint aquest

fil, l'Associació Cultural Helios Gómez presentarà el seu treball i reivindicació al voltant de la presó Model de Barcelona.

Divendres al matí serà el torn de la recuperació del record del desafiament. Espais i secrets urbans de la mà de Carles Vallejo, Manuel Delgado i Jordi Borja, donaran pas a una tarda d'anàlisi de les polítiques memorials i de diferents exemples concrets com el cas del Castell de Montjuïc.

Tot plegat en un àmbit concret i acotat al nucli urbà de Barcelona, però amb la voluntat dels grups organitzadors d'extreure'n conclusions i models de referència per la gestió d'aquests espais a tots els territoris espoliats de memòria pel franquisme i la transició.

+ INFO

<http://www.cetede.org>
<http://historiacritica.org>

, expressions

MÚSICA

El pop independent arrela al Garraf

Primera edició del festival Pipop al Ger de Ribes, amb Plouen Catximbes, Mazoni, La Brigada i Bulma

Els membres del grup La Brigada

Salut Colomer
cultura@setmanaridirecta.info

Sant Pere de Ribes (Garraf) acull el proper dissabte 22 de novembre la primera edició del Pipop, el nou festival de música pop independent feta als Països Catalans. La proposta gestada entre els socis i simpatitzants de l'entitat cultural Ger reunirà tres grups de primera línia: La Brigada, Mazoni, Plouen Catximbes i els novells Bulma a la Nau Pere Vall i Soler.

"La idea del Pipop ha sorgit de la gent que consumeix aquesta música al poble", explica Pau Garriga, membre de l'organització. "Hem detectat que a la comarca no hi ha espais. A Vilanova, amb 70.000 habitants, no hi ha cap recinte on es pugui fer un concert. A Ribes, a banda de la seu del Ger, no hi ha res".

El Pipop és una mostra més que hi ha una nova generació de grups catalans amb evidents influències anglosaxones que, d'un temps ençà, s'han decidit a cantar en la seva llengua materna unes lletres que, en la majoria de casos, tenen tant protagonisme com la mateixa música. També hi ha grups que, tot i començar amb altres estils, han acabat derivant al pop. I tots ells comencen a tenir una certa acceptació per part del públic, però encara necessiten consolidar els seus escenaris.

Cultura fora dels cànons

"La música que surt dels cànons de la darrera dècada té un circuit molt minoritari", constata Pere Agramunt, líder de La Brigada. "Fa poc parlàvem amb la discogràfica BannkRobber (segell i management independent) que, ara, els ajunta-

ments comencen a avisar algun grup com Mazoni o Mishima per les festes majors, però no és el més habitual. En aquest sentit, els festivals ens van bé".

Amb aquesta intenció neix el Pipop, una aposta clara a favor de la nova saba musical que s'està consolidant al país i que pretén establir-se com a espai perquè els grups gaudeixin de més possibilitats per difondre la seva música. Alhora, vol donar una nova oportunitat al públic que la segueix per sentir-la i al que la desconeix per poder descobrir-la. I tot això durant un dels períodes més fluïdos en l'agenda dels grups i de festivals: la tardor.

Amb el pi i el pop

A la primera cita i per implicació local, el Pipop ha reservat un espai especial pels grups del Garraf. De fet, el festival ha estat batejat amb el nom de l'arbre que caracteritza el paisatge comarcal (pi) unit a l'estil musical que hi predominarà (pop). Seguint aquesta línia, els caps de cartell seran La Brigada. El grup, originari de Vilanova i la Geltrú, està format per Pere Agramunt -veu i guitarra-, Miquel Tello -baix, teclats i banjo-, Magí Mestres -trompeta, veus, harmònica i guitarra-, Ricard Parera -bateria- i David Chanos -guitarra i teclats. El seu primer treball ha sortit al mercat aquest abril sota el títol *L'obligació de ser algú*. La Brigada és considerada una de les revelacions de l'any i la crítica ha avalat amb escreix el seu pop *il·luminós*.

Un altre dels grups del Garraf que vol promocionar el Pipop són els Bulma, la nova formació dels tres joves de Sant Pere de Ribes, Gerard Gómez, Rafa i Francesc

Pipop Ribes Independent Pop Festival

22 de novembre
La Brigada, Mazoni, Plouen Catximbes i Bulma
Nau Pere Vall i Soler (Ger)
10 euros anticipada, 12 taquilla

Pasqual. La banda aprofitarà el festival per presentar les seves cançons públicament.

Però el festival obre les portes més enllà de la comarca i és per això que ha convidat la formació Mazoni, que oferirà un concert en format acústic per l'ocasió. El grup de la Bisbal d'Empordà capitanejat per Jaume Pla és als escenaris des de l'any 2000 i, com La Brigada, ha vist l'èxit que els reportava el canvi de llengua en els seus darrers treballs. Dels sis discos que tenen al mercat, els dos últims són els que han tingut més acceptació. El seu pop es caracteritza pels detalls, l'experimentació i el surrealisme de les lletres.

El quart grup serà Plouen Catximbes. L'evolució dels manresans divergeix dels grups amb qui compartiran cartell. En el seu cas, el canvi ha estat en l'estil. Si bé en el primer treball de llarga durada la banda apostava pel reggae, a *Telescopi* el que predomina se situa més a prop del pop *indie* de finals dels 90. El grup l'integren Albert Palomar -veu i guitarra-, Jordi Portabella -baix-, Oscar Castellà -saxo-, Sergi Fargas -guitarra-, Xevi Matamala -bateria-, Xavi Blanque -trompeta- i el tècnic de so Marc Hernández.

MÚSICA

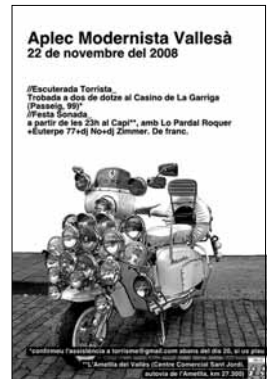
Els 'mods' de la terra prenen el Vallès

Primer Aplec Modernista Vallesà

El proper 22 de novembre se celebra al Vallès la primera edició d'un esdeveniment que pretén marcar època: l'Aplec Modernista Vallesà. Es tracta d'una trobada lúdica i musical per reivindicar l'esperit, l'estètica i la filosofia *mod*, però des d'una perspectiva allunyada de l'espanyolització a la qual sovint s'ha vist sotmès el gènere.

Els actes de l'Aplec Modernista començaran amb una Escuterada Torrista, terme que fa referència a la moto *Scooter* i al concepte *torrisme*, popularitzat pel filòsof Francesc Pujols. L'*Scooter*, com la *Vespa* o la *Lambretta*, és la motocicleta de capçalera dels *mods*. El *torrisme*, que ve del terme torre en referència a la segona residència, per la seva banda és aquella filosofia hedonista elegant impulsada per Pujols basada en el bon viure intel·ligent.

L'Escuterada Torrista sortirà del Casino de la Garriga a les 11.30h, i els seus organitzadors la defineixen com "una excursió fatxenda de vespes i lambrettes pel Vallès rural". Inclou, segons diuen, "un vermut a Caldes de Montbui, un bon dinar a Riells i un *souvenir* de la trobada". Tothom que hi vulgui participar ha de confirmar l'assistència al

correu de contacte de la trobada: torrisme@gmail.com

La jornada continuarà amb una festa sonada a les 23h. al Centre Comercial Sant Jordi, a l'autovia de l'Ametlla del Vallès (sí, ho heu llegit bé). Hi actuaran Lo Parda Roquer, Euterpe 77, Dj No i Dj Zimmer. El concert servirà per presentar una recopilació en forma de CD amb edició limitada de bandes catalanes dels anys seixanta que practicaven el *ie-ie*, el *soul*, el *garatge* i el pop. Una sèrie de peces que avui dia són introbables en CD. ROGER PALÀ

MÚSICA

La Coixinera

Els encants
(autoeditat, 2008)
Folk

A *Els Encants*, La Coixinera recull tots els encàrrecs que ha tingut la companyia manresana -que s'autoanomena Companyia de Saraus- al llarg dels seus set anys de vida. El disc ha aparegut amb la revista de folk i noves músiques *Sons de la Mediterrània* i se n'han fet 5.000 còpies en format senzill, que acompanyaven el número de setembre-octubre. A més, el grup també ha editat 1.000 còpies en un format més complet, on s'inclou informació específica del CD, les lletres de les cançons i, sobretot, uns extres en format de vídeo.

Aquest nou disc és una bona ocasió per escoltar peces encara no enregistrades i per conèixer les festes o els motius pels quals

havien estat pensades aquestes cançons, tot gaudint de la conjunció sonora d'instruments tradicionals i moderns que combinen melodies populars i ritmes actuals plens de *marxeta* i bon rotllo. El disc ha estat enregistrat a Can Fulló (Òrrius), a l'estudi mòbil de la Sala Clap, per Joan Villanueva.

Hi podem trobar les músiques del Carnaval i del Ball dels Capgrossos de Premià de Mar, la Festa de Pirates i premianencs, les Sintonies del magazín cultural *La Fàbrica* de Televisió de Mataró, les músiques de la festa dels 20 anys de TVM, les de la Festa del Drac de Mataró i moltes d'altres.

JOSEP MARIA MILLA /
DIRECTA MARESME

Maó ja té centre social

Gairebé un any de dedicació han fet que un grup aconsegueixi obrir un espai autogestionat a la ciutat

Acte d'inauguració del Centre Social de Maó, el 25 d'octubre d'enguany

Directa Menorca
cultura@setmanaridirecta.info

Si, l'Associació Centre Social de Barri-Maó ja té local!!! Ja teniu local!!!, així començava el manifest d'inauguració, el 25 d'octubre d'enguany, del nou centre social de Maó.

Tot va començar el novembre de 2007, quan un grup prou nombrós de persones, cansades de la inexistència d'un espai on poder trobar-se i desenvolupar activitats al marge de les institucions, es va reunir per intentar trobar punts en comú per avançar en un projecte i per aconseguir un espai a la ciutat. Les assemblees setmanals van anar creant i lligant acords, trobant objectius comuns i personals, foment ideas. Però, per sobre de tot, al principi, el més important va ser el fet de conèixer-se.

Feia estona que a l'illa no existia un espai autogestionat i les experiències anteriors són realment comptades. La tasca no era ni és fàcil. I és que la manca d'una xarxa associativa i la polarització entre estiu i hivern que es viu a l'illa no ajuden a facilitar l'empenta col·lectiva.

El dia a dia i les activitats

Els acords anaven arribant i aixínes la primera activitat. Va ser per Carnaval i la feina de preparació va continuar essent una forma de coneixença i treball comú. Una *bitxarada* va caminar a la rua de la

ciutat i va donar a conèixer a la població per primera vegada les ganes d'obrir un espai autogestionat a Maó i, per extensió, a Menorca.

El grup anava avançant en les bases del projecte i es va formalitzar com a associació, fins a esdevenir -actualment- l'Associació Centre Social de Barri-Maó. Així, el nou centre social s'acabà definint com un espai de trobada, d'intercanvi, d'aprenentatge, de difusió i de creació. Un espai que dona importància al funcionament assembleari i autogestionat i a l'autoorganització i que deixa clar -en conseqüència- que anhela "un resultat que sorgeixi de les pròpies idees i mans, sense ingerències de cap institució ni partit polític, plenament autònomes i sempre funcionant des dels recursos econòmics aconseguits del nostre propi esforç".

Durant mesos, cada diumenge, el grup va posar parada al mercat del Parc des Freginal de Maó amb un munt d'andròmines i material de persones, distribuïdores i col·lectius alternatius. Però amb açò pensaren que no n'havia prou i, aprofitant per difondre molt més el projecte, el més d'abril es va fer un cabaret a la sala de la Casa d'Andalusia. L'èxit d'aquella activitat reafirmà l'assemblea a continuar amb el projecte. Els *flyers* baix les cotxeries i locals aparentment buits -o no- feien saber a les propietàries particulars la intenció de llogar de forma digna algun espai. Menorca no s'escapa de

les dificultats de trobar lloguers, cosa que va alentir les expectatives del grup.

Mentre tot açò passava, en Francesc Argemí i Anglada, conegut com a Franki, va ser detingut. Davant d'aquesta situació, colze a colze amb la gent de l'Associació de Veïns de Ferreries, es va fer campanya per la seva llibertat i es donà veu al cas a través d'una xerrada i un concert a la seu veïnal ferrierenca.

I arribà l'estiu, unes per aquí altres per allà. Platges, festes... gent que arribava d'arreu... Açò va fer que l'assemblea s'impliqués exclusivament a organitzar una marató d'espectacles a l'aire lliure. Aquesta activitat, que es va celebrar l'1 d'agost a Son Putxet, va reunir centenars de persones des del fosquet fins a la matinada, entre actuacions de tot tipus.

S'inaugura el centre social

Els recursos econòmics assolits i la possibilitat de llogar un espai, van fer que el 25 d'octubre s'inaugurés el nou espai a Maó. Durant tota la jornada, un bon grapat de persones van passar per allà i van xalar amb la paella, els jocs per fillets, els passis de vídeo i els espectacles. Actualment, el centre social està en procés de consolidació i ja s'hi han fet alguns passis de pel·lícules i documentals. Ja s'ha confirmat un taller de clown i, del 17 al 23 de novembre, s'hi ha convocat una setmana antifeixista.

Ara i abans, abans i ara

Podríem dir que a Menorca no existeix una actitud massa combativa. L'estiu i l'hivern fan un poc de l'illa dos mons. Gent jove estudiant a l'hivern a la península, gent d'arreu que l'omple a l'estiu i turisme-negoci que determina i mena la vida d'aquesta declarada "reserva de la biosfera" en una de la "billetera". I precisament, de raons per denunciar i crear no en manquen, però la polarització estacional trenca la constància i el tarannà illenc, sobretot hivernal, afavoreix que hi hagi molt poc renou social.

Ens hauríem de remuntar als anys de la República i fins el 1939 per poder comptabilitzar un bon nombre d'ateneus a l'illa. Durant els anys de l'anomenada transició van existir grups que es van enfrontar a determinades situacions, sobretot de destrucció del territori. Tot i açò, no van consolidar espais de trobada i de difusió. En l'actualitat, alguns locals

d'associacions de veïns d'arreu de l'illa funcionen, però per apropar-nos a qualche projecte de l'última dècada autogestionat i prou similar al que s'ha inaugurat recentment, hem de fer esment a tres espais.

Ateneu d'Alaior

Situat als peus de l'antic convent que acull el Pati de sa Lluna, obrí les portes l'any 2000, fins que, el 2003, van desallotjar totes les estances d'aquest vell i bell espai del centre d'Alaior. Una de les campanyes que va dur a terme l'Ateneu va ser la defensa de l'acampada lliure i les protestes pel desallotjament i el tancament de les coves a Cales Coves. Va acollir activitats diverses, editava i publicava una *fanzine* periòdica i va esdevenir un punt de difusió i de trobada. Des de fa cinc anys, el recinte està tancat i no s'ha actuat en la remodelació de l'espai prevista ni en la seva posada al servei del poble.

TERESA

Centre Social de Llucalari

En unes antigues bateries militars abandonades sobre els penya-segats de la costa d'Alaior, okupades per un grup de persones l'any 2002, es va crear un centre social. Tot i que de forma intermitent per l'anar i venir

de persones i per les diferents formes de fer (van existir fins a tres refundacions d'assemblea), s'hi van fer un grapat d'activitats i es va iniciar un projecte de cooperativa d'agroecologia. L'espai va romandre okupat fins l'any 2005.

IVANE

Centre Social de Biniancolla

La primavera de 2005, poc després del desallotjament de Llucalari, les bateries abandonades de Biniancolla, al municipi de Sant Lluís, van ser okupades. Al recinte, s'hi va condicionar un espai de centre social on es

van fer passis setmanals de pel·lícules, petits tallers i festes, algunes coorganitzades amb diversos grups de l'illa que aprofitaven l'espai per fer difusió i aconseguir recursos econòmics. L'any 2007 la Guàrdia Civil va desallotjar el recinte okupat.

L'Ajuntament prohibeix l'inauguració

Tot i que l'associació va seguir totes les passes legals per poder fer la jornada al carrer, l'Ajuntament s'hi va negar al·legant la impossibilitat de fer cap acte al carrer que no sigui coordinat per o amb l'administració, tot acollint-se a la recent

ordenança municipal. Estona abans d'obrir portes per fer la inauguració, una dotació de la policia local es presentà al lloc i va pressionar les organitzadores perquè no s'utilitzés el carrer, qüestionant la legalitat de l'acte i l'ús del local.

+ INFO

Centre Social de Barri-Maó
C. ROSARI, 10A. 07001 - MAÓ

centresocialdebarri-mao@gmail.com
centresocialdebarri.blogspot.es

, expressions

CINEMA

Quan no tots els camins porten a Roma

El documental 'El somni' mostra la vida de Joan 'Pipa', un dels últims pastors transhumants de Catalunya

Lluc Salellas
cultura@setmanaridirecta.info

Durant prop de cinquanta primaveres, en Joan Pipa, de Sant Esteve de Guialbes (Pla de l'Estany), ha agafat el seu ramat de xais i se'ls ha endut al Ripollès per passar l'estiu com aquell qui té una segona residència. Alguns, segurament aquells que recorren l'Eix Transversal i estan farts d'avançar el transport de bestiar, potser pensen que aquest fet és d'allò més normal, però en Pipa -a diferència de la majoria de la indústria càrnia actual- ha fet sempre el seu camí amb el que portava posat. Dit d'una altra manera, en Pipa en té prou amb un sarro, uns botes, un gos i una mentalitat poc usual en ple segle XXI per transportar el seu ramat de xais durant quasi una setmana i desenes de quilòmetres de camins de falgueres, alzines i altra flora mediterrània.

Una vida curiosa, la d'en Joan, en aquest món globalitzat i marcat per les tecnologies, no? Això mateix devia pensar el francès Christophe Farnier, director de fotografia d'*Honor de Cavalleria*, quan el març de 2005 va engegar el projecte de dirigir un documental sobre la vida i miracles -en aquest cas una frase prou encertada- d'aquest pastor català. De fet, el dia a dia i el pensament d'un transhumant en un entorn de construcció de MATS, TAVs i altres andròmines poc naturals és el leitmotiv d'*El Somni*, la

pel·lícula de Farnier on podem veure en Joan Pipa amb tota la seva naturalitat, valgui la redundància.

Lluny del romanticisme

Així, durant poc més d'una hora, *El Somni* ens descriu un dels oficis més antics i cada vegada menys habitual a les nostres contrades a partir d'un personatge autèntic. Lluny del romanticisme que alguns hi podrien veure, el documental ens ofereix una visió de com el desenvolupament dels Països Catalans ha deixat els pastors transhumants entre l'espasa i la paret i els ha obligat a abandonar les seves pràctiques ancestrals. De fet, en Pipa -que fa autocrítica davant la poca organització del col·lectiu de pastors- explica prou bé al llarg del film un panorama marcat per fenòmens com la construcció de carreteres, el canvi climàtic, la pèrdua de valors com la companyonia o l'acollida als treballadors que necessiten un sostre. Un panorama complex que ha fet inviable que tant ell com la resta de pastors puguin continuar exercint el seu ofici.

El film, però, també exposa un altre aspecte d'allò més interessant: la mentalitat i el pensament dels pastors transhumants. Allunyat de les dinàmiques i les activitats en què la majoria estem immersos en el nostre dia a dia, en Pipa manté una visió de la vida pròpia, lligada al camp, a la relació quotidiana entre les persones i, sobretot, a la simplicitat d'una

El Somni

Director: Christophe Farnier
Gènere: documental
Durada: 77 minuts
Produeix: Eddie Saeta,
Televisió de Catalunya, 2008

trajectòria vital senzilla que l'evolució social i política ha convertit en estranya, estrambòtica i, per alguns, rebutjable. D'aquesta manera, el protagonista d'*El Somni* es gratifica que la gent encara se saludí quan es troba pels camins. Explica que es mostra content d'haver treballat tota la vida i no haver-se sentit mai esclau, de poder veure's un got de vi abans de dormir, de jaure al terra amb la pipa encesa passat Mieres gaudint del que la natura ofereix sense romanços i, sobretot, del contacte amb aquells que, any rere any, es troben enmig dels boscos i els prats garrotxins.

Ambl la simple mostra d'una realitat que desapareix silenciosament, *El Somni* aporta una crítica de fons que ens fa plantejar el camí que hem d'emprendre en el nostre dia a dia. No tant sobre si aquest camí ha d'anar de Sant Esteve de Guialbes a Pardini o de Peralada al Bassagoda, sinó sobre si la destrucció del territori i l'estil de vida frenètic que molts portem ens condueix cap al cim o, més aviat, cap al precipici.

EL REBOST

Plantes aromàtiques (III)

Laia Bragulat i Joan-Andreu Moll
elrebost@setmanaridirecta.info

Coriandre (*Coriandrum sativum*)

Herba anual de la família de les apiàcies o umbel·líferes. Parenta de pastanagues, apis, julivert, fonoll i de la mortifera cicuta, amb les quals no només comparteix les inflorescències en forma de paraigües i la semblança de les fulles, sinó la presència d'olis essencials, que li confereixen bona part de les seves virtuts.

Originària de la mediterrània oriental i el sud-oest asiàtic, és un element representatiu de diferents tradicions culinàries arreu del món. A l'Índia, els fruits secs -indispensables als curris- perfumen estofats i dolços. A l'Amèrica Llatina, l'olor forta i penetrant de les seves fulles aromatitza els mercats i la cuina de països com Mèxic, Veneçuela o Xile. El seu ús també està molt estès a Europa a la Xina, al sud-est asiàtic i al Japó.

ment prohibida a les colònies d'ultramar perquè estimulava massa la libido. Us en proposem una recepta. Aneu amb compte, amb dues copetes n'hi ha prou...

Principis actius

A més dels olis essencials, el coriandre és ric en diversos àcids grassos com l'àcid oleic i el linoleic (el televisiu omega 6), indispensable ja que l'organisme no pot sintetitzar-lo. Aporta vitamina C i alguns minerals com calci, potassi, magnesi, fòsfor, sodi i manganès.

Propietats i usos

El Papir Ebers, trobat a Luxor el 1500 aC, fa referència a l'ús dels seus fruits en certes afeccions estomacals, tal com van recollir Gal·l, Teofrast, Dioscòrides i Plini als seus tractats. El manuscrit àrab *Umdat al-tabib* també en parla.

Molt útil per evitar els gasos. En cas d'aerofàgia podem prendre una infusió de mitja cullerada petita de fruits després de l'àpat principal. Per les flatulències i digestions pesades, pot anar bé la infusió de mitja cullerada de fonoll i mitja de coriandre després de menjar.

També se li han atribuït propietats afrodisíaqües. És un ingredient habitual en l'elaboració de l'hipocràs, beguda a base de vi amb mel, obligatòria als banquets nupcials de l'Europa medieval i que va ser importada a posteriori

Hipocràs

- 1l de vi negre de la terra
- 100 gr. de mel
- 40 gr. de gingebre fresc ratllat
- 2 pomes a rodanxes fines
- 12 ametlles crues triturades amb pell
- 12 claus d'espècie
- 1 barra de canyella
- 6 beines de cardamom sense llavors
- 2 culleradetes de fruits de coriandre aixafats al morter
- Macerem els ingredients en una recipient de vidre destapat cobert amb un drap. Passada una setmana, filtrem la beguda. Es pot conservar durant mesos a l'ampolla. Es pren fred o calent.

I per tastar... Guacamole

- 4 tomàquets pelats, trossets i sense llavors
- 2 dents d'all
- 1 alvocat
- 1 tassa de coriandre fresc picat
- suc d'una llimona
- oli, sal i pebre
- Ho triturarem tot en un bol amb una forquilla (batedora per les mandroses i amants de les textures fines) i ho deixem reposar una estona abans de servir. Posem el pinyol de l'alvocat dins el paté perquè no s'ennegreixi!

www.arccoop.coop

La Falcata
TAVERNA POPULAR

c/ Panera 2
Casc Antic
Lleida

QUESONI
www.quesoni.cat
Sonorització, il·luminació
d'esdeveniments
www.quesoni.cat | info@quesoni.cat
Telèfon de contacte:
020 824 345 (LdV) · 020 824 872 (Pb) · 020 338 304 (Tb)

EL DELTA NEGAT
Una pel·lícula sobre la destrucció
del Delta del Llobregat
La pots mirar i baixar a:
www.eldeltanegat.cat

Recomanem

BARCELONA
Del 20 al 22 de novembre
**IV FÒRUM CONTRA LES
VIOLÈNCIES DE GÈNERE**

Espai Francesca Bonnemaison,
C. Sant Pere més Baix, 7

més informació:
www.violenciadegenere.org

LLEIDA.
24 de novembre
**XERRADA "REPRESSIÓ POLÍTICA I
TORTURA SEXUAL CONTRA LES DONES
A MÈXIC. EL CAS D'ATENCO."**
20h. A l'Ateneu La Maranya,

C. Parc, 13.

Amb Italia Méndez, activista mexicana i expressa política pel cas d'Atenco.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BADIA DEL VALLÈS

19 de novembre.

**Xerrada "Repressió política i
tortura sexual contra les dones
a Mèxic. El cas d'Atenco"**
19h. Casal de l'Esquerra.
Av. Burgos, 18.

BARCELONA

20 de novembre.

**Jornades en defensa de
la universitat pública**
Ateneu de l'Eixample.
Passatge Conradi s/n.
19h. Xerrada. 20.30 h. Sopar.
22 h. Concert.
Més informació:
<http://repressiouab.wordpress.com>

Acte de Solidaritat

amb Euskal Herria
19.30h. Al CAT de Gràcia.
Travessia Sant Antoni, 6-8.
Amb Miren Legorburu, regidora
de l'esquerra abertzale
d'Hondarribi. Humbert Roma,
periodista i Josep Maria Loperena,
advocat.

Xerrada "Tortura sexual contra les dones a Mèxic. El cas d'Atenco"

19.30h. Espai Obert.
C. Violant d'Hongria, 71. Sants.

21 de novembre.

Kafeta poètica i musical
"Ototoi, labatzuca diu Bartra"
20h. Ateneu Rosa de Foc.
C. Verntallat, 26. Amb sopar vegà.

22 de novembre.

**Punk-Boo! antifeixista
en record a Carlos Palomino.**
11h. Poliesportiu Municipal de
Ponts. "Trinxats punkbol club" vs
"Hooligans ponts". Dinar popular.
infotrinx@nodo50.org

22 de novembre.

Indisciplines.
C. Pallar, 160.
Debats, accions i festa per celebrar
la precarietat laboral i econòmica,
l'assatjament immobiliari, la
deficient educació i la margina-
lització dels llenguatges trans-
disciplinars.
Més informació:
<http://artistesesencics.org>

23 de novembre.

**Homenatge a Francesc Ferrer i
Guàrdia, Francisco Ascaso i
Buenaventura Durruti.**
12h. Cementiri de Montjuïc.
Amb la participació de Lisa
Berger, Alfredo Coduras i la filla
de Durruti. Organitza: Mujeres
Libertarias.

26 de novembre.

**Jornada de formació "La salut
sexual i reproductiva: la situació
actual al nostre territori".**
Centre Cívic Pati Llimona.
C. Regomir, 3. Més informació:
www.apfcib.org

GRAMENET DEL BESÒS

22 de novembre.

Salvem la Bastida
12h. Acampada. 19h. Concerts.

23 de novembre.

10.30h. Plantada de llavors i
arbres. 13.30h. Assemblea.
14.30h. Botifarrada.
Més informació:
www.plataforma.cat

GIRONA

21 de novembre.

**Cicle de cantautors/es
joves dels PPCC**
21h. Casal Independentista
El Forn. C. del Carme, 207, baixos.
Actuació de Josep Romeu
(Tarragona).

22 de novembre.

Xerrada "El cas d'Atenco"
18h. CGT.
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a.

MANRESA

21 de novembre.

**Projecció de Jo també
he avortat!**
19h. CSO La Tremenda.
C. Salvador, 24.

MOLINS DE REI

21 de novembre.

**Acte informatiu: "16 anys sense
Pedro Álvarez, assassinat per un
policia a l'Hospitalet de Llobregat".**
19.30h. Sala d'actes de Ca
n'Ametller. C. Verdaguier, 95 bis.
A càrrec del pare d'en Pedro,
Juanjo Álvarez. Amb projecció d'un
documental sobre el cas.
Més informació:
<http://plataformapedroalvarez.com>

MORA LA NOVA

Cap de setmana Antinuclear a les Terres de l'Ebre.

21 de novembre.
20h. Sala d'Actes de l'Ajuntament
de Móra la Nova. Presentació del
llibre *El espejismo nuclear*.

22 de novembre.

11.30h. Mas de la Coixa (Móra la
Nova, vora la C-12) Acció: Aturem
Ascó i Vandellós. No al cementiri
nuclear.
20h. Casal La Fatarella.
Presentació del llibre *La primera
dècada de lluita antinuclear a
Catalunya (1970-1980)*.

OLOT

22 de novembre.

**Xerrada debat "Com és, com
funciona i quines alternatives
proposa la CNT".**
17h. CNT Olot. C. Alfons V, 6.
Més informació: cnt.es/olot.

REUS

25 de novembre.

Xerrada "El cas d'Atenco".
20h. Centre de Lectura.
C. Major, 15. Sala Hortensi Güell.

TERRASSA

19 de novembre.

**Xerrada "Una mirada lliure cap a
l'Amèrica Llatina en transformació"**
19.30 h. Amics de les Arts i Joven-
tuts Musicals. C. Sant Pere, 46, 1r.
A càrrec de Marc Peguera.

20 de novembre.

Presentació del llibre
Les pluges admirables,
d'Antoni Perarnau.
19.30h. Cercle Egarenc.
C. Sant Pere 46, 1r pis.
Amb Joan Casals, Climent Forner i
Jaume Huch.

21 de novembre.

Xerrada "El cas d'Atenco"
20h. CGT.
C. Ramón Llull, 130.

VALLS

22 de novembre.

Exposició sobre Nicaragua
18.30h. Més informació:
http://aj_valls.blogspot.com.

VIC

21 de novembre.

**Japanzone. Concert de White
Noise i Red Square.**
22.30h. La Torratxa Centre Social
Autogestionat de Vic. Més infor-
mació: centresocialvic@gmail.com

23 de novembre.

Jornada Catalano-Amazig.
La Torratxa Centre Social
Autogestionat de Vic.
14.30 h Dinar popular. 12 euros.
18.30 h. Taula rodona "Internet
altaveu nacional" amb els respon-
sables dels webs racocatala.org,
thamazgha.org, elcami.cat, tradi-
blog, estelada.cat, thwiza.com i
alhueimas.info.
Més informació:
centresocialvic@gmail.com

Sortim de casa

MAÓ

20 de novembre
**CONCENTRACIÓ PER LA
DEMOLICIÓ DEL MONU-
MENT ALS CAIGUTS "POR
DIOS I POR ESPAÑA"**

20 h. Plaça de s'Esplanada
centresocialbarrima@gmail.com

VIC

20 de novembre
**MANIFESTACIÓ CONTRA
EL PLA DE BOLONYA**

12 h. Plaça de Vic
Més informació: www.sepc.cat.

BARCELONA

22 de novembre
**MANIFESTACIÓ CONTRA
L'Ocupació DE
L'AFGANISTAN**

17 h. Plaça de la Universitat
Convoca: Plataforma Aturem la
Guerra. www.aturemlaguerra.org

25 de novembre
**PEL DRET DE LES
DONES I LES NENES**

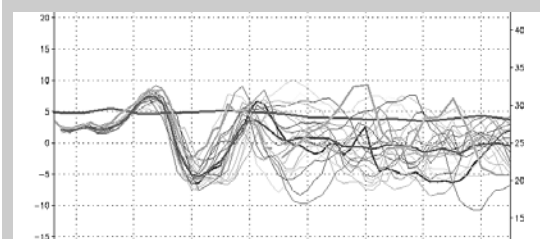
19 h. Marxa de torxes des de la
Font de Canaletes.
Concentració a la Plaça Sant Jaume.
Convoca: Xarxa de Dones per la
No-Violència

29 de novembre
**MANIFESTACIÓ CONTRA
LES 65 HORES I LA CRISI
CAPITALISTA**

17.30 h. Plaça de la Universitat
Convoca: Plataforma Que la crisi la
paguin els rics!
<http://www.kaosenlared.net/espe->
[cial/noalas65horas](http://noalas65horas)
<http://www.moviments.net/xarxa->
contratancaments

El temps que ha fet... i que farà

Enguany l'hivern es vol deixar sen-
tir des de ben aviat. Aquest cap set-
mana tindrem les primeres glopades
de vents polars que portaran les glaça-
des fins a les poblacions del prelitoral.
La tendència seguirà sent freda a mit-
jà termini. Els models de previsió mar-

quen una clara tendència a un refreda-
ment que se situarà cins graus per so-
ta de la mitjana de temperatures habi-
tual per aquestes dates. Les nevades
quedaran restringides al Pirineu.

. L'ENTREVISTA

Enric Duran ACTIVISTA QUE VA EXPROPIAR 492.000 EUROS A 39 ENTITATS BANCÀRIES

“Els préstecs, per qui són realment vitals és pels bancs”

En una societat com la nostra que es deixi pels sobrenoms, se l'ha arribat a batejar com el Robin Hood modern. Des que va donar a conèixer la seva acció –l'expropiació de 492.000 euros en crèdits a 39 entitats bancàries– i es va publicar el diari 'Crisi', ningú no sap on para l'Enric Duran. Des del seu exili, el 13 de novembre, l'Enric va contestar, durant una hora, les preguntes dels lectors i lectores de la DIRECTA a través de la web del setmanari.

Entrevista col·lectiva
entrevista@setmanaridirecta.info

Com sorgeix la idea de l'acció?
És fruit de conèixer coses sobre la crisi energètica, de llegir sobre precedents històrics com el de Lucio Urtubia i de l'interès de poder contribuir a generar un moviment social fort com el que cal ara. També coincideix amb el fet que vaig conèixer més sobre com es creen els diners i això m'acaba de donar força pel que fa a la coherència de l'acció.

Pots tornar quan vulguis?
Legalment, ara mateix, sí perquè encara no m'han citat a declarar i, per tant, no estic buscat, però el fet que em presentés públicament podria desencadenar el procés. Per tant, m'he de pensar bé en quin moment tornar, perquè sigui l'adequat i, si em volen detenir, puguem generar la resposta necessària. Ha de ser en el moment que a ells els interessi menys.

No esperaràs que prescrigui el procés?
Segur que no. Quan vaig marxar pensava estar fora almenys un any. Però, donada la difusió de l'acció i l'acceleració de la crisi, m'ho he replantejat. Estic pensant de tornar abans de la primavera. Estic pendent de veure com avancen les mobilitzacions i la pròpia crisi, així com la campanya de vaga d'usuaris de bancs que hem començat a promoure des del col·lectiu.

Un cop hagi passat l'interès dels mitjans, tems o esperes que els bancs decideixin tirar endavant accions legals en contra teva? Per què creus que moltes entitats no han presentat càrrecs?

Si depengués dels bancs, podria ser que esperessin temps. Ja s'ho estan prenent amb calma ara. Només van reconèixer accions legals pel risc que transcendís a la premsa que no n'havien emprès. Sembla ser que prop de la meitat d'entitats es presentaran sota una plataforma única per evitar protagonismes. Però encara no sé quines són, espero saber-ho aviat i poder-ne fer valoracions.

No creus que hi ha un excés de personalisme, tant en l'acció com en la publicació de 'Crisi'?

D'entrada, la difusió mediàtica ha estat útil per transmetre les idees que hi ha al darrere i que se'm coneix també ho és perquè tingui possibilitats de tornar a Catalunya en llibertat. Aconseguit això, pot ser una bona idea replantejar-se el tema i només aprofitar-ho per objectius que –com dius– han d'estar lluny de ser personalistes i de reproduir maneres

de fer que ja sabem que no funcionen. En tot cas, penso que és interessant debatre-ho sense tabús i entenen que la investigació de nous camins és una possibilitat oberta. T'has plantejat que, arran de la teva iniciativa, potser els controls dels bancs respecte els seus clients s'endureixin?

Els préstecs, en primer lloc, per a qui són vitals és pels bancs i això ho veiem amb la crisi actual, que precisament ha començat com una crisi de crèdit. Per tant, no poden generar sistemes de control que voluntàriament redueixin els crèdits perquè atacaran els seus propis beneficis. En canvi, compartint el coneixement, podem facilitar que actuïn més persones. Si creiem en la intel·ligència col·lectiva, podem pensar que, si fem públiques les coses, generarem més potencial que no pas si les amaguem.

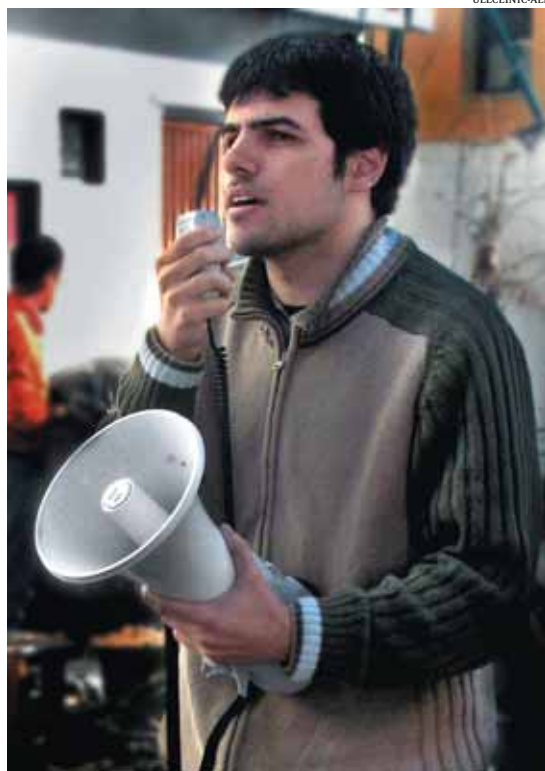
Creus que una acció individual com la teva pot repercutir seriosament en l'estructura del sistema quan no té seguiment ni pràcticament repercussió social?

Una acció individual per si mateixa no pot repercutir, no dic el contrari. Però sí que pot tenir repercussions si aquesta acció i el que ha facilitat ajuden a construir un moviment social ampli. Això és el que estem intentant i no sabem si ho aconseguirem. Ningú té receptes màgiques per canviar la societat. És un camí obert i ja veurem què en surt.

“Hem d'aprendre que el suport entre els usuaris dels bancs pot fer molt mal al poder financer”

Com pot seguir el teu exemple la gent? La gran part de la societat no pot o no vol tirar-se a la piscina.

D'entrada hem d'intentar generar l'espai perquè qui necessita o vulgui actuar no se senti sol. Hi ha molta gent que no pot més amb els deutes o que ja ha deixat de pagar-los i ha estat embargada. De la mateixa manera que vam aprendre que la solidaritat entre els treballadors podia fer mal a les empreses, hem d'aprendre que el suport entre els usuaris dels bancs pot fer molt mal al poder financer. D'altra

ULLCLÍNICALR

banda, cal preparar i ensenyar les alternatives perquè la gent s'adoni que realment no necessita el que els bancs i el sistema actual ofereixen. Hem d'acabar de concretar aquestes alternatives i com fer una transició cap a un altre model de societat.

I la gent que està lligada de mans i peus, per exemple, com ho pot fer?
Evidentment, sola ho té difícil. Per això cal regenerar les relacions socials amb una base comunitària, fora de les relacions socials capitalistes. Si agafem aquest camí, aquesta gent tant lligada podrà creure i comprovar que és més lliure del que ara s'imagina.

Després del conflicte de TMB pels dos dies i de l'acció de 'Crisi', creus que s'està entrant en una nova dinàmica ofensiva?

Crec que sí. Per exemple, per mi, el discurs del moviment pel decreixement també és molt ofensiu perquè no va contra una acció concreta del capital, sinó que critica la seva arrel i planteja alternatives. De fet, ja fa més de cinc anys que els moviments socials catalans es caracteritzen per generar cada vegada més alternatives autònomes i més diverses. Si aconseguim sumar mobilitzacions i alternatives, tenim molt potencial per desplegar.

No creus que, si els asseguren que mantindran el seu cotxe i la hipoteca, els treballadors callaran i deixaran de sortir al carrer?

És possible. El que no està clar és que

el capitalisme estigui en condicions d'assegurar-los-ho. En tot cas, hem de pensar que per provocar un canvi social no cal que tothom es mobilitzi, amb un 5 o un 10% de la població es pot enderrocar el sistema. La qüestió es com coordinar-nos aquest 5% que, per exemple, a Catalunya, som més de 300.000 persones.

Creus que la situació actual que viu el capitalisme és similar a la que va viure l'Europa de l'Est amb la caiguda del mur de Berlín? Estem davant d'un canvi de paradigma estructural?

Em sembla que hi ha diferències importants. Llavors es tractava d'un bloc amb problemes i ara estem davant d'una crisi d'abast mundial. No és només una crisi cíclica, sinó de la capacitat de créixer del capitalisme. Darrere de les finances hi ha els límits dels recursos naturals.

A partir de demà, què puc fer per combatre el sistema econòmic. Des de casa meua, amb la meua feina, la meua hipoteca i els dos fills?

Pots fer moltes petites accions. Escolllint el que compres, on poses els diners i com eduques els teus fills, per exemple. Una cosa que et podem proposar des del col·lectiu Crisi és implicar-te en la vaga d'usuàries de bancs. Aquesta acció només es posarà en marxa si milers de persones s'hi inscriuen.

. LA COLUMNA

Dos quarts del mateix

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

El 1955, Emmett Till, un ciutadà adolescent de Chicago, va anar a visitar uns parents a un poble dit Money, a l'estat nord-americà de Mississippi. Allà, algú va veure o bé algú va sospitar que Emmett, de 14 anys, havia tirat una floreta a una dona blanca. Un grup d'homes el va se-grestar, el van apallissar, li van arrancar un ull, li van disparar al cap i van llençar el cos al riu Tallahatchie. No cal dir, a aquestes alçades, que Emmett Till era un afroamericà. Abans d'ell, a partir del 1869, hi havia hagut 5.300 linxaments d'afroamericans documentats (molts dels quals, per cert, circulaven entre segons quins sectors de la comunitat blanca en la forma de postals commemoratives). El racisme als Estats Units era així de fort, així d'eliminacionista, fins fa quatre dies.

Tant és la irracionalitat del racisme que és ben possible que molta gent l'hagi votat [Obama] tot pensant en les seves “qualitats blanques”

Barack Hussein Obama Jr va néixer sis anys després de l'assassinat de Till. 53 anys després, una majoria de nord-americans van convertir el senyor Obama en el primer president afroamericà de la Unió. L'equivalent, a Europa, seria que un algerià es convertís en president de França, un turc en canceller d'Alemanya o un català en president d'Espanya: coses que no passaran mai, i mai vol dir mai mai. Ara bé, hi ha gent que no s'ha estat de recalcar el fet que Obama no és del tot negre, que és, per fer servir la frase políticament correcta, “biracial”.

De fet, tant és la irracionalitat del racisme que és ben possible que molta gent l'hagi votat tot pensant en les seves “qualitats blanques”. Una tira còmica de Doonesbury ho resumeix a la perfecció: dos soldats americans miren la tele, que anuncia la victòria d'Obama. El soldat afroamericà fa el crit de la victòria. Tot seguit el soldat blanc diu: “Quin dia! Ho hem aconseguit! Saps que és mig blanc, oi?”. I l'afroamericà respon: “En deus estar molt orgullós, d'ell”.